

JAGODE NAŠE PASTORALE

Glasilo Škofije Novo mesto MAJ 2018, letnik XIII, številka 2

UVODNIK

Vsako leto je 2. številka Jagod naše pastorage precej duhovniško obarvana, kajti v njej objavljamo duhovniške jubilate, novomašnike (če so!), njihovo življenjsko pot in oblikovanje. Tako je tudi v številki, ki je pred vami. – Namen teh člankov ni zgolj naštevanje določenih podatkov jubilarantov, ampak gre za mnogo več.

Ko ugotavljamo, da je vedno manj duhovnih poklicev, je prav, da se zavemo, da smo za »krizo« duhovnih poklicev (duhovniških, redovniških in misijonarskih) v veliki meri »krivi« tudi kristjani z duhovniki vred. Če mislimo, da smo opravili svojo dolžnost, ko smo tu in tam zmolili kakšen očenaš in se udeležili molitvenega dneva za nove duhovne poklice, se bridko motimo. Pomen Jezusovih besed: »Prosimo Gospoda žetve, naj pošlje delavcev na svojo žetev« je več plasten in mnogo širši.

Prvič: res je sicer, da ozračje odnosa do Cerkve v veliki meri ustvarjajo mediji (beri novinarji), ki Cerkev niso naklonjeni, vendar smo za marsikaj krivi tudi kristjani sami. Danes smo kristjani zastopani na vseh področjih družbenega življenja. Vendar se vprašajmo, kakšno ozračje ustvarjamo v besedah ali dejanjih na področjih, za katera smo odgovorni? Apostoli in prvi kristjani, tako beremo v Apostolskih delih, »so veseli odhajali od velikega zbora, če so smeli kaj pretrpeti za Jezusovo ime«. In mi? Ko se govori o Cerkv, duhovnikih itd., utihnemo, sklonimo glave, se umaknemo kot polž v svojo hišico ali celo potegnemo s tistimi, ki kritizirajo Cerkev. Kdo torej v naši družbi,

poleg naštetih dejavnikov, soustvarja ozračje glede Cerkve, duhovnih poklicev ...?!

Drugič: trenutna demografska slika v Sloveniji, ki ima vedno manj prirastka – otrok. Če imajo v družini samo enega ali dva otroke, je zelo malo možnosti, da se bo kateri odločil za duhovni poklic.

Tretjič: ugotavljamo, da so zadnja leta na poti odločitve za duhovni poklic marsikje velika ovira celo starši, ki želijo preprečiti svojemu otroku, da bi šel v duhovni poklic. Pomislekov s strani staršev in kandidatov je več. Najprej miselnost, da ga bodo »izgubili za družino«, pa čeprav je v mnogih primerih prav duhovnik ali redovnica za starše bolj koristen v vseh ozirih kot otroci, ki se poročijo. Menijo, da ta poklic danes ni posebej ugleden, da kljub demokraciji nima zagotovljenega pravnega statusa s strani države, ki ima še vedno do Cerkve mačehovski in sovražen odnos ... Ob tem naj dodam, kar mi je dejal že marsikateri duhovnik, da je kriva tudi Cerkev (beri vodstvo) sama, ki takoj po osamosvojitvi v pogajanjih z državo ni imela jasnih, izdelanih pa tudi odločnih stališč.

Četrtič: največji razlog, da je zelo malo duhovnih poklicev, pa je v pomanjkanju

osebne vere in vere v družini. Jezus je dejal: »Če imate **vero** kakor **gorčično zrn**, **bi** lahko **rekli tej** murvi: 'Izruj se s korenino in se presadi v **morje**,' in **poslušna bi vam bila**.« Torej: vera, vera in zopet vera! Če bi bilo več vere v nas, po naših družinah, bi bilo duhovnih poklicev še »preveč«.

Naj bodo te besede o pomanjkanju duhovnih poklicev v premislek, izpraševanje vesti, spodbudo in priložnost, da naredimo korak **NAPREJ!**

Obenem v Jagodah ne prezrite še drugih prispevkov: pogovora s škofom msgr. Glavanom o obisku *ad limina* v Rimu, o prenosu vere v družini na mlajše generacije, o bližajoči se sinodi MLADIH, ki bo v Rimu jeseni, o uvedbi priprave na stalni diakonat v naši škofiji.

Naj nam tudi Jagode naše pastore pomagajo širiti krščansko obzorje, da se bomo čutili vedno bolj soodgovorne za Cerkev v svoji župniji in škofiji.

Božidar Metelko, odgovorni urednik

DELAJTE V VERI, DA JE GOSPOD Z NAMI

Pogovor s škofom msgr. Andrejem Glavanom o obisku »ad limina« 2018

V dneh od 26. februarja do 3. marca so bili slovenski škofje na obisku *ad limina* v Rimu. Kaj pomeni ta obisk za škofo, škofijo, ki jo škof predstavlja, in škofovsko konferenco, smo obširno že predstavili v januarski številki našega glasila. Tokrat pa smo, po končanem obisku, prosili škofa ordinarija msgr. Andreja Glavana, da strne vtise in misli, ki jih je doživel ob tem obisku.

G. škof, to je bil Vaš že tretji obisk *ad limina* v Rimu. V čem se je razlikoval od prejšnjih?

Za obisk *ad limina* je najvažnejše srečanje s svetim očetom in s papeškimi kongregacijami ter poročanje o verskem življenju v škofiji. Na drugem mestu je obisk in molitev na grobovih apostolov oziroma obisk rimskih bazilik. Ta

obisk naj bi bil vsakih pet let. Odkar pa se je število škofij, zlasti v afriških in azijskih državah, zelo povečalo, se ta obdobja daljšajo. Druga posebnost je, da se je včasih papež osebno srečal z vsakim ordinarijem, zdaj pa se pogovarja z vso škofovsko konferenco.

Namen obiska je tudi poročati o verskem stanju v škofijah. Kako ste se na to pripravili?

Že nekaj mesecev pred obiskom je treba napisati precej obširno poročilo, ki obsega 23 poglavij od statističnega pregleda do verskega stanja na vseh področjih. To poročilo smo si v »kuriji« razdelili po področjih, za katere vsak od ožjega vodstva odgovarja. Na koncu sem besedilo pregledal in v nekaterih primerih dopolnil.

JAGODE NAŠE PASTORALE

Kaj ste posebej poudarili v poročilu o verskem življenju in pastoralnih razmerah v novomeški škofiji?

Poleg standardnih vprašanj o verskem stanju in personalnih problemih smo poročali zlasti o tem, kako je nova škofija v desetih letih zaživela. Če povzamem osnovni vtis in srčiko poročila, si danes skoraj ne moremo predstavljati, da bi škofije ne bilo. In prioritete: še več energije bo v prihodnje treba nameniti za številnejše družine, vzgojo laikov za še odgovornejše sodelovanje, oziroma, da bodo sposobni prevzeti več odgovornosti na nekaterih področjih, zlasti skrb za gospodarske zadeve, katehezo, pripravo na zakon in dobrodelnost.

Obisk je trajal skoraj cel teden. Kako so bili razporejeni dnevi obiskov kongregacij

in papeških svetov? Ste bili povsod vsi slovenski škofje?

Obisk je trajal od nedelje do sobote. K sreči smo stanovali v osrednji jezuitski hiši, ki je čisto blizu večine vatikanskih kongregacij in smo na srečanja lahko šli peš. Program obiskov je bil dogovorjen in sestavljene tudi »ekipe«. Na glavna srečanja: s papežem, državnim tajništvom, kongregacijo za verski nauk, za škofe in za duhovne smo šli vsi, na nekatere pa po trije ali štirje škofje s spremljevalcem, ki je bil zapisnikar in velikokrat še fotograf.

V odmevih na obisk je eden izmed škofov rekel, da ga je najbolj navdušilo to bratstvo med vami škofi, ki ga je bilo čutiti tiste dni, pa skupna molitev in obhajanje svetih maš. Kakšna pa so bila Vaša občutja?

ŠKOFIJA NOVO MESTO

Bilo je v resnici navdušujoče. Skupne maše, molitveno bogoslužje, bratski obedi, sproščeni in gostoljubni sprejemi na kongregacijah so dali obisku poseben pečat.

Vrhunec je bilo srečanje s papežem Frančiškom pri maši in potem v skoraj dvournem pogovoru. Dejali ste, da je papež rekel, da govorite bolj vi škofje, on pa bo bolj poslušal. Kaj ga je posebej zanimalo?

Vrhunec obiska je vedno srečanje s papežem. Tokrat ni bilo osebnih srečanj z njim, ampak skupni pogovor. Mi smo se že prej dogovorili, kaj ga bo kdo vprašal, in on je odgovarjal. Na kongregacijah pa je eden pripravil poročilo, ga posredoval, nakar je sledil pogovor s prefektom in njegovimi sodelavci ter vprašanja z obeh strani. Papež dobro pozna Slovenijo. Omenil je, da je njegova nečakinja poročena s Slovencem; spomnil se je celo naslova (Maistrova ulica), kjer je pred desetletji, ko je bil na obisku v Sloveniji, v Ljubljani stanoval. Povabili smo ga tudi na obisk v Slovenijo.

Odnosi med Cerkvijo in državo v Sloveniji so že dolgo na isti točki. Kako gledajo nanje v Vatikanu?

Glede odnosov z državami so v Vatikanu realisti in večni optimisti, celo ko gre za zapletene odnose s Kitajsko. Dobro poznajo našo stvarnost in vedo, da je z vladami, ki predstavljajo kontinuiteto iz totalitarnih sistemov in so ideološko zelo obremenjene še z nekdanzo ateistično miselnostjo, dialog zelo težak. Meddržavni sporazum, ki je bil sklenjen pred petnajstimi leti, je bil zelo splošen in je predvideval, da se bo kmalu nadgradil z rešitvami na še drugih področjih, a se v petnajstih letih

ni premaknilo niti za milimeter, čeprav so vsi predsedniki, ki so si kar podajali vrata v Vatikanu, hiteli obljubljati, da se bo vse rešilo v kratkem.

Obiskali ste tudi nekatere ustanove v Rimu, kjer študirajo ali delajo Slovenci.

Obiskali smo ustanove, kjer študirajo nekateri naši bogoslovci ali duhovniki na podiplomskem študiju. Obiskali smo Slovenik ter nemške ali avstrijske zavode Germanik, Anima in Tevtonik.

Kaj je po tem obisku ključno sporočilo, ki ga sveti oče Frančišek namenja Cerkvi na Slovenskem?

Delajte v veri, da je Gospod obljubil, da bo vedno z nami. Škofje skušajte biti čimbolj povezani z duhovniki in med seboj. Bodite blizu ljudem in jim z veseljem služite. Odrinite na globoko z duhovniškim pričevanjem, otesite se posvetne duhovnosti in vzklikli bodo tudi novi duhovni poklici, ki jih sicer ogrožata tudi demografska zima in sekularizacija.

Pogovarjal se je Igor Luzar

JAGODE NAŠE PASTORALE

LETOŠNJI NOVOMAŠNIKI

Veselim se, da imamo letos kar štiri novomašnike, ki so povezani z novomeško škofijo. Na kratko smo jih že omenili v prejšnji številki Jagod. Pred duhovniškim posvečenjem, ki ga bodo v juniju prejeli na različnih krajih, pa bi radi na to, kako vidijo svoje duhovniško poslanstvo, za trenutek pogledali skozi njihove oči.

BRANKO JUREJEVČIČ

Del obreda mašniškega posvečenja vsebuje naslednje besede: »Pristopi naj tisti, ki bo posvečen za službo mašništva, Branko Jurejevčič iz župnije Podzemelj.« Sledi odgovor: »Tukaj sem!« V tem smislu se vam tudi v Jagodah naše pastorage predstavljam.

Rojen sem 13. oktobra 1985 v Novem mestu. Moja pot do duhovništva je bila pred vstopom v bogoslovje nekoliko drugačna, kakor naj bi bila »redna pot« (iz srednje šole naravnost v bogoslovje). Po končani srednji gostinski šoli Novem mestu sem nadaljeval študij gostinstva v Mariboru ter se nato čez nekaj časa zaposlil v kuhinji SBNM. Jeseni leta 2012 pa sem vstopil v bogoslovje v Ljubljani kot bogoslovec novomeške škofije. Lansko jesen sem bil posvečen v diakona. Mašniško posvečenje bom prejel 25. junija ob 10. uri po rokah našega škofa Andreja v novomeški stolnici. Za novomašno geslo sem si izbral besede: »Pridite, povzdignimo skupaj hvalo Gospodu.« To novomašno geslo me spodbuja, da Bog dela po in v vsakem človeku, nekoliko laže daje hvalo Bogu krščen človek, prav tako pa mora duhovnik pristopati tudi to tistih, ki sami ne zmorejo vzpostaviti

stika z Njim. Hkrati pa me besede gesla usmerjajo v vizijo Cerkve, katero je načrtala na in po II. vatikanskem koncilu. Kot bodoči duhovnik gledam na duhovništvo v prihodnosti v smislu povezovanja in spremljanja ne samo tiste »trdne in zanesljive čredice«, ampak tudi različne male skupine (občestva), ki se prav gotovo ustvarjajo v vsaki župniji, le poiskati jih bo potrebno.

Slovesnost nove maše bom obhajal 1. julija 2018 v domači župniji svetega Martina v Podzemlju.

JANEZ BARBORIČ

Sem Janez Barborič, rojen 3. maja 1989 v Novem mestu. Za novomašno geslo sem izbral Jezusove besede: »Niste vi izvolili mene, ampak sem jaz vas izvolil«. Izkusil sem ta Božji klic, srečal sem Boga, ki me je poklical na pot za njim, ki me je poklical v Cerkev, ki me je poklical za kristjana, ki je spremenil moje življenjske načrte.

Imam to milost, da sem rojen v krščanski družini, da sta me oče in mama vzgajala v veri. Kljub vsem milostim, ki sem jih prejel, Božji besedi, ki sem jo poslušal od otroštva, sem imel zelo posvetne načrte in želje, kaj hočem v življenju početi. Predvsem sem si želel uspešno življenje v očeh mojih bližnjih, uspešno kariero matematika, uspeha doma na kmetiji, s svojo družino, ki mi bo zagotavljala trdnost. Iskal sem to, kar vsakemu človeku lahko da samo Bog. Iskal sem brezplačno ljubezen, ki jo je edini Jezus

Kristus nam vsem izkazal s svojo smrtjo na križu. Ta vesela novica, kerygma, da je Kristus daroval svoje življenje zame grešnika, sebičneža, človeka, ki je mislil le na svoje zadovoljstvo, je prišla v moje življenje preko neokatehumenske poti. Moja ušesa in srce sta bila pripravljena za poslušanje, kot dobra zemlja hrepeni po Božji milosti, ki se imenuje križ našega življenja. Križ, ki kakor plug orje našo zemljo. Ta križ je v mojem življenju bila smrt očeta in mnoge druge stiske, problemi, ki sem jih imel med odraščanjem, so bili milost, ki me je pripravila za poslušanje vesele novice, poslušnost Bogu, njegovi volji. Božji klic za duhovništvo sem posebej začutil na romanju v Sveti deželi leta 2009. Prenehal sem s študijem matematike in vstopil v škofijsko misijonsko semenišče v Pulju. Hvaležen sem Bogu za neokatehumensko pot, pokrstni katehumenat, po katerem Cerkev oživlja krstno milost v meni, raste spoznanje lastnih grehov in Božjega usmiljenja, ljubezni do mene.

Duhovniško posvečenje bom prejel v Pulju 9. junija 2018, nova maša pa bo v župniji Šmarjeta 24. junija 2018.

p. BENJAMIN BEVC DJ

Sem Benjamin Bevc, star devetindvajset let, po rodu iz župnije Cerklje ob Krki. Moja pot do duhovništva se je začela leta 2007, ko sem po šolanju na Škofijski klasični gimnaziji vstopil v bogoslovno semenišče v Ljubljani. Dve leti pozneje sem prosil za

JAGODE NAŠE PASTORALE

sprejem v Družbo Jezusovo. Pri jezuitih me je pritegovala izkušnja duhovnih vaj, intelektualno poslanstvo reda ter skupno življenje. Po skoraj desetih letih formacije (noviciat, študij filozofije, pastoralna praksa, študij teologije in sedaj specializacija iz dogmatične teologije) bom v četrtek, 28. junija, ob 17.30 v cerkvi sv. Jožefa v Ljubljani prejel mašniško posvečenje. Novo mašo bom obhajal v nedeljo, 8. julija, ob 10.00 v domači župniji.

Za novomašno geslo sem izbral besede iz *Duhovnih vaj* Ignacija Lojolskega: *V vsem ljubiti in služiti* (DV 233). Ob koncu duhovnih vaj nas Ignacij vabi, da v molitvi prosimo za milost, da bi videli vse dobro, ki nam ga Gospod naklanja. Ko prepoznavamo brezštevne Gospodove darove, nanje najbolje odgovorimo tako, da Gospoda ljubimo in mu služimo z vsem svojim bitjem. V luči mašniškega posvečenja me Ignacijeve besede v prvi vrsti spominjajo na

vse, kar je Gospod storil zame, da bi lahko pri posvečenju, pa tudi v drugih trenutkih življenja, iz dna srca odgovoril »Tukaj sem«. Obenem pa mi besede *V vsem ljubiti in služiti* kažejo način, kako naj živim različna poslanstva, ki mi bodo zaupana.

br. JOACHIM SCHMIDT O. Carth

Br. Joachim Schmidt (roj. 11. decembra 1974), kartuzijan. Prihajam iz mesta Bydgoszcz na severozahodu Poljske, kjer je svojo zadnjo mašo daroval mučenec komunizma, bl. Juri Popieluszko (1947–1984).

Duhovniški poklic sem začutil že v času mature, a sem se odločil za študij filozofije na Katoliški univerzi v Lublinu. V Slovenijo sem prišel leta 2007 in tedaj sem se do te mere

zaljubil v Dolenjsko, njene griče ter prostrane in ljubke planjave, z zelenimi travniki ter s cvetjem pokritimi pašniki, da sem leta 2008 prekinil s pisanjem doktorske disertacije in se odločil za vstop v kartuzijo.

Duhovništvo je za mene velika milost in obenem nedoumljiva skrivnost, o kateri je lepo pisal poljski pesnik in duhovnik Jan Twardowski:

*Lastnega duhovništva se bojim,
lastnega duhovništva se plašim
in pred duhovništvom v prah padam
in pred duhovništvom klečim.*

*Na junijsko jutro posvečenja
za druge sivo brez dvoma –
je neka moč velikanska
vzkalila v meni nenadoma.*

*Peljem se z drugimi s tramvajem –
tečem s sopotniki čez most –
in ves čas občudujem
svoje lastne duše skrivnost.*

Vsak duhovnik je služabnik, kar se lepo ujema s kartuzijanskim poklicem, ker vsak izmed nas pred sprejemom k zaobljubam prosi vse zbrane, da ga sprejmejo kot nadvse ponižnega služabnika vseh. Glavna naloga nas kartuzijanov je molitev za vse potrebe vesoljne Cerkve.

Za uresničenje te naloge je treba ustvariti okolje, ki omogoča srečanje s Jezusom. Takšen kraj je predvsem naše lastno srce, potem pa samostan in celica, o kateri naša Pravila pravijo, da je sveta zemlja, kraj, na katerem se kot človek s prijateljem pogosto pogovarja Gospod s svojim služabnikom. Tukaj se nebesa stikajo z zemljo, božje s človeškim.

Ves smisel kartuzijanskega življenja je v apostolatu molitve. Zato sem za svoje novomašno geslo izbral odlomek iz pisma Filipljanom: Živeti zame je Kristus (1,21).

Duhovniško posvečenje bom prejel na praznik sv. Klare, v soboto, 11. avgusta, ob 10. uri v stari gotski cerkvi v Pleterjah, iz rok gospoda nuncija Juliusza Janusza. Novo mašo pa bom imel v nedeljo, 12. avgusta, ob 8.30, tudi tam. Vse lepo vabim in obenem prosim za molitev zase in za naš samostan.

»Pusti, da milost tvojega krsta obrodi sadove na poti svetosti. Pusti, da je vse odprto za Boga in zato izberi Njega, vedno znova izberi Boga. Ne obupaj, ker imaš moč Svetega Duha, vse dokler je potrebno, saj je svetost pravzaprav sad Svetega Duha v tvojem življenju (prim. Gal 5,22-23).«

papež Frančišek, Apost. spodbuda »Veselite in radujte se«

JAGODE NAŠE PASTORALE

DUHOVNIKI JUBILANTI

Duhovnike, ki letos praznujete okrogel duhovniški jubilej – 50, 40, 30, 25, 20 ali 10-letnico posvečenja – vabim k vsakoletnemu skupnemu praznovanju duhovnikov jubilarov v novomeški škofiji. Letos praznujete še posebej:

- **Zlatomašniki:**

- » **STANISLAV CIKANEK**, izseljenski duhovnik v Londonu,
- » **JANEZ DEMŠAR**, duhovni pomočnik v župniji Novo mesto – Šmihel,
- » **VINKO DRAGOŠ**, duhovni pomočnik v Črnomlju

- **40 let duhovništva:** p. Stanislav Capuder OCarth

- **30 let duhovništva:** Anton Gnidovec, župnik in dekan v Vinici

- **20 let duhovništva:**

- » Gregor Kunej, župnik v Črnomlju in Dragatušu,
- » Damjan Štih, župnik v Kočevju in Mozlju,
- » p. Krizostom Komar OFM, p. Peter Vrabec OFM

Somaševanje jubilarov bo v nedeljo, **17. junija 2018, ob 16. uri na Zaplazu**. Ob zaplaški Materi Mariji se bomo zahvalili za prehojeno pot naših jubilarov in za vse, kar ste po Božji milosti v moči mašniškega posvečenja naredili za Cerkev na Slovenskem, med slovenskimi izseljenci in še posebno v novomeški škofiji.

Ker v mesecu juniju večina duhovnikov obhaja obletnico posvečenja, vabim tudi druge duhovnike naše škofije k Materi Božji, kjer se bomo Bogu zahvalili za svojo poklicanost in obenem prosili velikega duhovnika Jezusa Kristusa za stanovitnost do konca in za nove duhovne poklice. Po maši vabim prav vse na skromno okrepčilo v Škodovo hišo.

škofmsgr. Andrej Glavan

LETOŠNJI ZLATOMAŠNIKI

STANISLAV CIKANEK – SLOVENSKI ŽUPNIK V LONDONU

Sem **Stanislav Cikanek** – že 30 let župnik za Slovence v Veliki Britaniji. Vodim slovensko katoliško misijo in upravljam »Naš dom« v Londonu.

Rodil sem se 6. maja 1943 v Novem mestu in bil krščen v kapiteljski cerkvi, sedaj stolnici novomeške škofije, verjetno le dan ali dva po rojstvu. Bil sem trinajsti in zadnji otrok Antonije (roj. Vidrih) in Franca Cikaneka (oče je bil po rodu iz Tabora na Češkem), bivajočih v Dolnji Straži, župnija Prečna pri Novem mestu.

Po 4. razredu osnovne šole v Prečni sem nadaljeval šolanje v nižji gimnaziji v Grosupljem, višjo gimnazijo z maturo (1962) pa sem končal v rodnem Novem mestu. Poleti 1961 sem se moral »prostovoljno« udeležiti mladinske brigade pri gradnji jugoslovanske »avtoceste« Kumanovo–Skopje (Makedonija), od koder sem prišel kot brigadir-udarnik.

Po maturi sem študiral na Teološki fakulteti v Ljubljani, kjer sem diplomiral leta 1969. Še prej sem v letih 1965/66 služil v Titovini strogo obvezni vojaški rok v Vinkovcih na Hrvaškem.

V duhovnika sem bil posvečen že eno leto pred diplomo, 29. junija 1968, v ljubljanski stolnici. Od 1968 do 1969 sem bil sobotni kaplan v župniji Selca nad Škofjo Loko.

Avgusta 1969 sem odšel v Pariz, da sem se ob spolnjenju v francoščini na Francoski Aliansi pripravljajl za misijonsko delo na

Madagaskarju, kamor sem odšel januarja 1970 in tam deloval do septembra 1974.

Od konca leta 1974 do decembra 1976 sem v Londonu študiral angleščino in poslušal predavanja iz misijologije na St. Joseph Collegeu v Mill Hillu. Angleška misijonska družba Mill Hill Fathers me je poslala poleti 1976 v ZDA, kjer sem dva meseca po ameriških katoliških župnijah maševal in pridigal ter nabiral finančna sredstva za njihove prekomorske misijone, čemur so rekli »missionary appeal«.

Decembra 1976 sem iz Londona odšel na misijonsko delo v Brazilijo, kjer sem v škofiji Braganca Paulista, v bližini velikega Sao Paula, prevzel obsežno župnijo z 20.000

JAGODE NAŠE PASTORALE

katoličani. Postal sem brazilski državljani in tamkajšnje razmere so zahtevale, da sem poleg rednega pastoralnega dela opravil še študij na fakulteti zvezne univerze v Sao Joao del Rei ter diplomiral iz filozofije in pedagogike. Poleg tega sem leta 1982 pridobil kvalifikacijo ravnatelja za vodenje ali upravljanje brazilskih osnovnih in srednjih šol.

Sredi leta 1984 sem na željo slovenskih škofov odšel na pastoralno delo med Slovence na južnem Švedskem s sedežem v Malmöju. Tu sem za nekaj let deloma razbremenil kolega Jožeta Drolca, ki je do takrat in potem po mojem odhodu sam oral pastoralno ledino cele Švedske.

Meseca oktobra 1987 se je z odhodom Ludvika Rota, takratnega župnika za Slovence v Angliji, odprla praznina, ki jo je bilo

potrebno zapolniti. Tako me je škof Stanislav Lenič, ravnatelj za Slovence po svetu, poslal v London, ker sem tukajšnje razmere, zaradi bivanja v Angliji v letih 1974-76, kar dobro poznal.

Na tem mestu sem lani oktobra dopolnil že 30 let. Moje delo tukaj je na pastoralnem področju duhovna oskrba slovenskih rojakov na Otoku in vodenje »Našega doma« v Londonu. Ob prihodu s Švedskega sem imel še dodatno službo: kakšnih pet let sem bil redni sodelavec BBC-ja, zlasti verskega programa slovenske sekcije BBC London. To je moja »osebna izkaznica« ali moj »curriculum vitae«.

Zlato mašo bom obhajal v rojstni župniji 1. julija ob 10. uri v Prečni pri Novem mestu.

VINKO DRAGOŠ

Že 6.390 dni peš prihaja s Kolodvorske ceste 59, kjer živi v hiši svojih staršev, v črnomaljsko župnijsko cerkev. Vsak dan. V obe smeri. Dež, sneg ali led niso ovira. Skoraj 13.000 tisoč kilometrov je že prehodil, da lahko vsak dan pol ure pred sveto mašo sede v spovednico, ob ponedeljkih in petkih pred tem izpostavi Jezusa v najsvetejšem zakramentu in poišče bralca Božje besede. Z molitveno skupino Prenove v duhu vsak ponedeljek in prvo nedeljo v mesecu moli za potrebe župnije ter vsak prvi ponedeljek v mesecu mašuje in spoveduje v Domu starejših občanov, ko skupaj z izredno delivko obhajila po maši

ŠKOFIJA NOVO MESTO

tudi obiskuje varovance po domu. Že 18 let je naš duhovni pomočnik, čeprav uradno nima dekreta za svoje poslanstvo in posledično tudi ne pravice voliti dekana. V prvem trenutku deluje morda nedostopen, a ko si z njim, ko ga srečuješ vsak dan, ko se skupaj ob nedeljah odpravljamo na nedeljsko kosilo, te z vsem, kar ve, očara, ti zleze pod kožo. Rad ga imam, ker je tako človeški, razumevajoč in potrpežljiv.

Čeprav nekoliko manj kot nekoč, še vedno rad potuje. Če ne gremo duhovniki skupaj, jo z vlakom popiha v Novo mesto na škofijo ali k bratu v Ljubljano.

Ne uporablja interneta ne računalnika, a je z vsem na tekočem, hitrejši od wikipedije. Kar preizkusite. Kdaj je rojen kateri od duhovnikov, kje in kdaj je služboval, kateri dan je 14. oktober ... Njegove najboljše prijateljice so zagotovo številke.

Vinko je resnično naš neprecenljivi biser. Bogu se zahvaljujem zanj, da mu zdravje služi, da vse bere še brez očal. Od njega pa se učim postati duhovnik blagega in ponižnega srca.

Gregor Kunej

JANEZ DEMŠAR

Ne vem, ali ste opazili. Kdor se ukvarja s seznami, morda že ve, da se podobno večkrat ponavlja. In tudi tokrat je prišlo do zanimivega ujemanja. Naši trije zlato-mašniki so v seznamu škofijskih duhovnikov novomeške škofije razvrščeni drug za drugim. Cikanek, Demšar, Dragoš – kot bi Božja previdnost razvrstila priimke po njihovi kanonični starosti. Tako bomo g. Janeza Demšarja, duhovnega pomočnika v župniji Novo mesto – Šmihel, predstavili kar po uradnih podatkih iz njegove duhovniške izkaznice.

Gospod Demšar je mašniško posvečenje prejel 29. junija 1968 v Ljubljani. Kaplansko službo je opravljal v letih 1968–69 v Kamniku. Nato ga je pot zanesla v Nemčijo, kjer je kot vikar služboval

v Uhingenu in Bierlingenu (1969–71). Izselski duhovnik za Slovence je postal leta 1971 v Reutlingenu, kjer je ostal do leta 1998. Tri desetletja, ki jih je preživel v okolici Stuttgarta in slavnega Tübingena, so dodobra zaznamovala njegovo življenjsko in duhovniško pot, zaradi česar lahko svoje bližnje še danes obogati s kakšnim utrinkom iz nemške literature ali dnevnega časopisa. Leta 1999 se je vrnil v domovino in se je, po rodu Gorenjec, ustalil v Novem mestu. Sprva je deloval na Kapitlju, od leta 2006 dalje pa je v že omenjenem Šmihelu, kjer prevzema skrb za bogoslužje v Stranski vasi in tudi večino bogoslužij v kapeli Doma starejših občanov. Jubilantu čestitamo.

JAGODE NAŠE PASTORALE

POT UČENCA DO DAROVANJA

V teh spomladanskih mesecih mineva leto, odkar je v mojem duhovniškem življenju prišlo do velike spremembe. Ni šlo samo za menjavo župnije in odhod po dvanajstih letih župnikovanja. Ob veliki spremembi v duhovniškem poslanstvu so se mi zastavljala tudi temeljna vprašanja duhovniškega poklica: »Kakšna je Božja volja? Ali se Božja volja res razodeva po škofovi besedi? Kam me Bog kliče? Zakaj me Bog kliče k temu delu? Kako prepoznati Božji klic? Ali bom v svojih človeških omejitvah zmogel?« Takšna in podobna vprašanja, ki so terjala odgovor, so se pojavljala takrat, ko sem bil vprašan za službo ravnatelja v Bogoslovnem semenišču v Ljubljani. Še danes bi skoraj do minute natančno znal opisati vse dogajanje, vsa osebna spraševanja in tudi notranje stiske, s katerimi sem se srečeval.

In kakšen je bil odgovor? To ni bil samo enkrat »da«. Odgovarjam si vsak dan do danes in upam, da bom na ta vprašanja odgovarjal ves čas ravnateljjevanja. Pot do končnega odgovora gre preko živosti v služanju in poslanstvu, ki so mi ga zaupali škofje, predvsem v odnosu do raznolikih mladih, katerim je vzgoja za duhovništvo namenjena.

Učenje za to delo, izobraževanje in iskanje pa prinaša tudi nova spoznanja. Prvo spoznanje je bilo, da je vzgoja za duhovništvo velik izziv. Pa je izziv res dovolj za rast in napredovanje mladih in starejših,

Peter Kokotec

ki se odločajo za duhovniški poklic? Po osebnem poglobljanju, prebiranju literature in po mnogih pogovorih je prišlo drugo spoznanje: namen vzgoje je odgovornost. Odgovornost, ker se v bogoslovju vzgajajo rodovi duhovnikov za Cerkev v Sloveniji za prihodnjih 50 let, kolikor bo duhovnik lahko dejavno sodeloval v ustvarjanju ozračja in oznanjevanju. Ob zavedanju takšne odgovornosti sem začel doživljati svojo nemoč in krhkost. V tej nemoči in krhkosti pa sem prišel do tretjega spoznanja: le v zaupanju v Božjo previdnost in Božjo pomoč sem lahko orodje v Božjih rokah. In mislim, da tretje spoznanje daje pravo vsebino prvima dvema, vse troje skupaj pa je vizija vzgoje, oblikovanja in dela v Bogoslovnem semenišču. Temelj te vizije je najprej Kristus sam, ki je pot, resnica in življenje. Mi smo njegovi učenci in hoja za Kristusom je pot učenca.

Prvo bogoslovje lahko poimenujemo tri leta, ki so jih apostoli preživel z Jezusom. V teh treh letih je bilo malo aktivizma in pastorage. To so bila leta poslušanja (*Brez prilike pa jim ni govoril; a svojim učencem je posebej vse razlagal. – Mr 4,34*), leta opazovanja (*Položili so jih pred njegove noge in jih je ozdravil, tako da se je množica čudila, ko je gledala, kako nemi govorijo, pohabljeni postajajo zdravi, hromi hodijo in slepi vidijo. – Mt 15,31*), leta molitve (*Nekoč je na nekem kraju molil. Ko je nehal, mu je eden izmed njegovih učencev dejal: »Gospod, nauči nas moliti, kakor je tudi Janez naučil svoje učence.« – Lk 11,1*), leta razločevanja (*Po tistem je mnogo njegovih učencev odšlo in niso več hodili z njim. Jezus je tedaj rekel dvanajsternim: »Ali hočete tudi vi oditi?« Simon Peter mu je odvrnil: »Gospod, h komu naj gremo? Besede večnega življenja imaš in mi trdno, verujemo in vemo, da si ti Sveti, Božji.« – Jn 6,66-69*), leta pripravljanja na poslanstvo (*Pojdite torej in naredite vse narode za moje učence: kršćujte jih v imenu Očeta in Sina in Svetega Duha in učite jih izpolnjevati vse, kar koli sem vam zapovedal! In glejte: jaz sem z vami vse dni do konca sveta. – Mt 28,19-20*). So pa to bila tudi leta preprirov (*Med njimi je nastal tudi prepir, kateri izmed njih se zdi največji. – Lk 22,24*), spanja (*Nato je šel in ugotovil, da spijo. Petru je rekel: »Simon, spiš? Nisi mogel eno uro ostati buden? – Mr 14,37*) in celo nevere in izdajstva (*Toda med vami so nekateri, ki ne verujejo.« Jezus je namreč od začetka vedel, kateri ne verujejo in kdo ga bo izdal. – Jn 6,64*).

Zato je vizija oblikovanja in vzgoje najprej takšna, kakršno je imel Kristus z

apostoli: v poslušanju, opazovanju, molitvi, razločevanju, pripravljanju na poslanstvo. Evangelij je namreč nadčasoven in semeniška formacija naj bo primeren odgovor na stanje današnjega časa. Zato pa je potreben izziv, ki občestvo semeniškega vodstva (formatorjev, spremljevalcev) vodi v nenehno poglobljanje in raziskovanje različnih poti, dialoga, spoznavanja, oblikovanja in vzgoje. Velik izziv je dialog med različnimi generacijami mladih mož – bogoslovcev in nas duhovnikov, ki vsak iz svojega zornega kota opazujemo in živimo današnji čas. Izziv je pot spoznavanja in razločevanja poklicanosti vsakega duhovnika in bogoslovca. Cilj vseh izzivov pa je postati Kristusov duhovnik na vseh postajah življenja od cvetne nedelje do velike noči.

Sprejemanje teh izzivov prinaša odgovornost. Kakor jasno poudarja cerkveni dokument Dar duhovniškega poklica (CD 155), ta odgovornost ni in ne sme več biti samo na vzgojiteljih in spremljevalcih bogoslovcev, ampak je odgovornost celotnega občestva. To je odgovornost, ki nas vzgojitelje vzpostavlja v dialog z bogoslovci. To je odgovornost, ki bogoslovcem nalaga, da so lastni promotorji osebne duhovne rasti in prepoznavanja poklicanosti za duhovništvo. To je odgovornost, ki vsakega duhovnika – župnika, profesorja, redovnika, ... postavlja pred dejstvo, da je s svojim življenjskim pričevanjem dober ali slab zgled duhovnika v današnjem času. Tudi Božje ljudstvo nosi odgovornost, saj je poklicano, da v molitvi in spremljanju iz svojih občestev prepozna nove duhovne poklice in jih spodbuja za odločitev za Kristusa. To

JAGODE NAŠE PASTORALE

je odgovornost naših škofov, da kot skrbni pastirji z vso drznostjo in zaupanjem stopajo po poti Jezusa dobrega pastirja v veselju Kane Galilejske ali v trpljenju Golgote. Če se kdorkoli izogne tej odgovornosti, že stopi na pot individualizma in zanika občestvo. Najlepši zgled te skupne odgovornosti

Dar duhovniškega poklica je tako vedno pot Jezusovega učenca od krsta do zadnjega diha duhovnikovega življenja. Ta odseva na štirih temeljnih področjih: človeškem, duhovnem, intelektualnem in pastoralnem. Na vseh štirih področjih hodimo kot učenci po poti do popolnega darovanja po

zgledu Jezusa Kristusa. Zato je ta pot nenehno prizadevanje (tudi s padci) od individualizma k darovanju. Želim, da bi bogoslovci v preprostosti spoznavali, da je edina prava pot Kristusovega duhovnika darovanje in umiranje samemu sebi, svoji sebičnosti, napuhu, želji po položaju, opravljanju in obrekovanju, nesprejemanju, lenobi ... Ob tem ne mislim, da smo vzgojitelji kaj boljši,

imamo prav v občestvu Svete Trojice in v odnosih medsebojne odgovornosti Očeta in Sina in Svetega Duha.

Vse to pa zmoremo le v zaupanju v Božjo previdnost in Božjo pomoč. V tem zaupanju smo molivci, ki prosimo in se zahvaljujemo, ki slavimo in nemočno zremo, ki sprejemamo in Gospoda sprašujemo. Vzgajamo lahko samo v svetlobi Božje navzočnosti. Upam, da del te vzgoje in prizadevanja začutijo tudi bogoslovci, ko si kot vzgojitelji in spremljevalci prizadevamo, da bi mogli (vredno) prejeti zakrament mašniškega posvečenja.

pa vendar smo že obdarjeni s kančkom modrosti kratke šole pastoralnega dela na župniji, ki temeljno oblikuje karizmo škofijskega duhovnika; s šolo življenja in darovanja za najbolj obrobne, za katero ni učbenikov in razprav. Ta kanček modrosti predstavlja tisto zaupanje, ki ga živimo v Cerkvi kot bratje in sestre. Zato upam, da v tem prvem letu skupaj z bogoslovci v občestvu Cerkve stopamo po poti novih spoznanj, ki nas vodijo k darovanju za Boga in bližnjega.

*Peter Kokotec, ravnatelj Bogoslovnega
seminarja Ljubljana*

ŠKOFIJA NOVO MESTO

ZAČENJAMO PRIPRAVO NA STALNI DIAKONAT

Letos spomladi smo od vodstva škofije dobili gradivo o vzpostavitvi stalnega diakonata. Na seji Duhovniškega sveta naše škofije je dr. Silvester Fabijan predstavil usmeritev Cerkve na Slovenskem v oblikovanje stalne diakonske službe.

V svetu se stalni diakonat spodbuja in vzpostavlja že dalj časa, pri nas pa je nekaj poskusov že bilo, zdaj pa bi radi to bolj intenzivno, organizirano in kvalitetneje nadaljevali. Glavno poslanstvo diakonske službe je služenje Božjemu ljudstvu v bogoslužju, oznanjevanju in ljubezni do bližnjega – karitas. Je prva stopnja svetega reda in upodablja Kristusa v strežništvu. Jasno se poudarja, da se poklicanost v diakonat spodbuja zaradi samega poklica in ne zaradi pomanjkanja duhovnikov. Pri nas se to ravno pokriva, v svetu pa se spodbuja kljub zadostnemu številu duhovnikov. Naj se s tem ne krpa luknja zaradi odsotnosti duhovnika, ker je sveta evharistija temelj Cerkve. Stalni diakon v tem ne more nadomestiti duhovnika. Tudi ga ne more nadomestiti pri zakramentu svete pokore in svetega bolniškega maziljenja. Diakon naj bi bil moškega spola (dokler ne bi bilo kakšnega drugačnega dovoljenja s strani Svetega sedeža, saj je papež naročil, naj ekspertna skupina preuči vlogo diakonis v prvi Cerkvi). Potrebno je ozaveščanje duhovnikov in laikov o diakonski službi in zburjanje diakonskih poklicev. Diakoni naj v začetku ne bodo starejši od 60 let in naj imajo teološko izobrazbo (3 leta, lahko preko katehetsko-pastoralne šole), razen za izredno, določeno službo na določenem kraju.

Za načrtovanje oblikovanja stalnih diakonov se bosta uporabila Cerkvena dokumenta št. 106, *Temeljne smernice za oblikovanje diakonov* in št. 148, *Narodne smernice za oblikovanje in službo stalnih diakonov v Sloveniji*, ki ju tudi lahko že preberete in se izobrazite. Zaželeno je, naj se po škofiji, dekanijah in župnijah poiščejo primerni kandidati.

Duhovniški svet je z enim vzdržanim glasom izglasoval, da se v novomeški škofiji ustanovi skupina s programom za pripravo kandidatov na stalni diakonat, da škof določi nosilca programa, da se intenzivno začne iskanje in spodbujanje primernih kandidatov, da se program začne jeseni 2018 in da bo program financirala škofija.

Uvajanje programa za pripravo primernih mož za službo stalnega diakonata naj nam bo izziv. Veliko mož sem že srečal po župnijah, ki so sposobni in globoko verni. Nekateri imajo tudi duhovni poklic. Poskušajmo vzpostaviti mrežo diakonov v škofiji, ki bi služili našim župnijskim skupnostim in duhovnikom.

Jože Pibernik, župnik v Trebnjem

JAGODE NAŠE PASTORALE

PRENOS VERE V DRUŽINI

7. marca 2018 smo v novomeški škofiji imeli pastoralno konferenco duhovnikov. Srečali smo se v Baragovem zavodu. Po krajši molitvi smo prisluhnili enournemu razmišljanju nadškofa Stanislava.

Preudarno in modro je spregovoril o današnjih dejstvih, ki ovirajo prenos vere, hkrati pa o pomembnosti prenosa, ki je naloga vsake generacije zase. Najprej je nanizal dejstva, katera je prav, da se jih zavedamo:

- opaža se precejšen upad vere; še posebej je izpostavil upadanje v mestih (recimo v Ljubljani je vedno manj katoliških pogrebov, do avgusta 2017 jih je bilo samo 1/3 s predstavnikom verske skupnosti, delež katoliških pogrebov je tako v Ljubljani zelo majhen); to dejstvo kaže, da prihajamo v postkrščanski čas – izgubljam tudi človeškost – obdobje ostaja podobno času pred krščansko dobo;
- z leti se vedno bolj zmanjšuje število prejemnikov zakramentov;
- razmerje med rojstvi in krsti se je močno zmanjšalo; iz spodnjih podatkov je razvidno, da se je v desetih letih za 20 % zmanjšalo število prejemnikov zakramentov:
 - » 2006 je bilo od vseh rojenih 71 % krščenih, leta 2016 samo še 52 %;
 - » 2006 jih je šlo k prvemu obhajilu 12.000, leta 2016 samo 9.600;

» 2006 je bilo podeljenih v Sloveniji 12.600 svetih birm, leta 2016 le 9.600;

» 2006 je bilo sklenjenih 3.350 cerkvenih zakonov, leta 2016 komaj 2.420.

Pri Izraelcih je bila in je najpomembnejša zapoved s strani Boga: Poslušaj, Izrael, te zapovedi ... zapiši si jih na podboje ..., kar pomeni, da je vera iz poslušanja; in potem to, kar veš, pripoveduješ svojemu sinu, torej iz roda v rod, iz generacije v generacijo ...

Če izraelsko zavedanje ali izkušnjo prenese mo v naš čas, pomeni, da smo dandanes pozabili ali nehali pripovedovati svetopisemske zgodbe. V Apostolskih delih beremo, da je vera iz pripovedovanja: učenci, žene pripovedujejo ..., in to predvsem v življenjem.

V posinodalni apostolski spodbudi *Amoris laetitia* (AL), Veselje ljubezni, papeža Franciška, v 4. poglavju, 50. točka beremo: Starši postajajo doma vedno bolj utrujeni in brezvoljni, v mnogih družinah se več ne moli, veliko je stisk, strahu pred prihodnostjo, brezposelnosti ... V 287. točki je poudarjena svetost rojstva pri krstu – vera je dar, starši so Božje orodje. Velik problem današnjega časa pri prenosu vere je, da otroci niso več s svojimi starši, premalo se cenijo zakonski

pari, ki morejo v družini ustvariti družinsko katehezo. Vera se ne da naučiti, to ni snovna dediščina, temveč duhovna (ljubezen, zaupanje, strmenje nad skrivnostjo); vera ni posest, ampak je odnos; vera ni podatek v možganih ... Benedikt XVI. je povedal: Vera je srečanje z osebo, vera ni statična resničnost, ampak dinamična ... ni nekaj, kar imam, ampak, kako živim ...

Vprašajmo se sedaj, kako ta odnos posredujemo naprej. Ali je naša molitev izraz odnosa z Gospodom? Ali ljudje, katerim oznanjam, morejo ob nas doživeti moj odnos z Bogom? Apostol Tomaž – neverni – Gospoda smo videli, mu povedo drugi ... Tomaž je dokaz, da vere ne moremo prenesti s človeka na človeka. Zato je potrebno v župniji skrbeti za jedra, občestva ljudi, ki bodo prenesli številne odhode, kajti veliko ljudi danes odide iz naših

župnijskih občestev; doživeti je potrebno vero Vstalega; Bog nima sovražnikov, ima prijatelje. In še misel papeža Frančiška o pomembnosti vere starih staršev, ki kaže na zakoreninjenost vere vernikov; otroci imajo tako korenine vere, v nasprotnem primeru teh korenin več ne bo ...

Prvi del konference po dekanijah, ki je nato sledil, je bil posvečen odmevom na povedano razmišljanje in iskanje predlogov, idej in spodbud kako naprej. Iskali smo tudi znamenja upanja med nami. Obogateni z mislijo nadškofa in tudi razmišljanji vseh nas smo se podali vsak na svojo župnijo s prošnjo in željo, da bi mogli kaj od slišane in povedanega zaživeti.

p. Krizostom Komar, OFM

JAGODE NAŠE PASTORALE

VIZIJA MLADINSKE PASTORALE V LUČI SINODE MLADIH

»Pogosto najmlajšemu Gospod razodene najboljše rešitev« (Pravilo sv. Benedikta III. 3)

Namen sinode mladih, z naslovom *Mladi, vera in razločevanje poklicanosti*, ki bo v Rimu to jesen od 3. do 28. oktobra, je jasen: Cerkev je prepoznala, da mora dati glas mladim, v resnici prisluhniti njihovemu mnenju in življenju, če želi ohraniti svežino evangelijskega oznanila. Značilnost sinode mladih (to je prva sinoda posvečena mladim v zgodovini katoliške Cerkve!) je v načinu priprave, ki ni klasičen. Sinodo namreč mladi dejavno soustvarjajo z izpolnjevanjem vprašalnikov, konkretnimi pogovori, posveti in ne nazadnje s pripravljanjem dokumentov, ki jih bodo sinodalni očetje dobili na mizo kot *Delovni dokument (Instrumentum laboris)*. Seveda to ne pomeni, da mladi določajo, spreminjajo ali ogrožajo verodostojnost cerkvenega nauka. Imajo pa možnost, da ga soustvarijo, dopolnijo ter obogatijo in podkrepijo s konkretnimi življenjskimi izkušnjami, ki jih živijo mladi vseh celin, da bo tako živeta vera za mlade našega časa bolj oprijemljiva in dobro utemeljena. S poslušanjem mladih bo Cerkev namreč zopet zaslišala Gospoda, ki ji govori tudi danes. Tako bo z novimi zamislimi, ustvarjalnostjo in vključevanjem mladih lahko preko izkušenejših in modrejših mož in žena iskala metode in načine oznanjevanja blagovesti danes.

»V Cerkvi potrebujemo vas mlade, ki nas izzivate, da izstopimo iz logike 'vedno se je tako počelo'.« (papež Frančišek)

Zato je papež Frančišek želel prisluhniti mladim in se je z njimi tudi pogovarjal na posvetu *We talk together* v Rimu od 19. do 25. marca 2018. Na podlagi dveh vprašalnikov in številnih posvetov (Rim, Barcelona, na ravni škofovskih konferenc) ter *Pripravljalnega dokumenta* (izdalo ga je Tajništvo sinode) je 300 mladih z vsega sveta na omenjenem srečanju v Rimu napisalo *Sklepni dokument predsinodalnega srečanja*. Prva naloga Cerkve v pastoralni mladini je, da se zavemo, da je mladinska pastorala pravzaprav pastoral poklicanosti. Cerkev je dolžna pomagati mladim na poti odkrivanja lastne poklicanosti, ne samo izkoristiti jih za statistiko mladinskih skupin ali priložnostno delo na župniji, sodelovanje na enotedenskem oratoriju ipd. Tu še zdaleč ne gre samo za odgovor na Gospodov klic v duhovništvo ali posvečeno življenje, gre marveč za širše obzorje odkrivanja lastne poklicanosti znotraj Cerkve, naj bo to

poročnost, samskost ali življenje posvečeno Bogu. Današnja generacija mladih (t. i. *milenijci*) je zelo specifična: problem strahu in neodločnosti, življenje v virtualnem (navideznem) svetu, iskanje identitete, ki se zavleče prek 30. leta starosti, nezaupanje institucijam ... To je realnost. In ravno zato ne smemo ostati pri istih metodah in prijemih, ki jih je Cerkev poznala v prejšnjih desetletjih. »V tem kontekstu nekdanji pristopi ne delujejo več in izkušnje, ki jih naprej posredujejo prejšnje generacije, hitro zastarijo.« (Pripravljalni dokument, str. 6) Iti je potrebno ven iz tega, da delamo izključno na »preverjen« način, kot so

delali некоč. Ne zato, ker bi bil prejšnji način dela slab, ampak zato, ker očitno ne deluje več. Ni več dovolj npr. poklicati mlade na srečanje v župnišče, potem pa stokati in jih kritizirati, ker jih ni ... ampak je potrebno iti k njim, tja, kjer so, v njihovo okolje, se prilagajati njihovem času in ritmu življenja. »Cerkev bi morala najti ustvarjalne nove načine, da bi srečala ljudi, kjer se naravno družijo: v barih, kavarnah, parkih, telovadnicah, stadionih, kulturnih centrih, sirotišnicah, bolnišnicah, obrobnihih področjih, zaporih, rehabilitacijskih centrih in rdečih črtih.« (Sklepni dokument, str. 11) Ter ne pričakovati in prešteti množične udeležbe na srečanjih, ampak spremljati malo čredo oz. posameznika. To je zahtevno,

vendar nam *znamenja časa* narekujejo spremembo v načinu dela z mladimi tudi znotraj naše škofije, na župniji, v gibanjih, v združenjih skavtov in animatorjev.

»Mladi danes trpijo zaradi pomanjkanja pravih spremljevalcev ...«

(kardinal Baldisseri, tajnik škofovske sinode)

Glavni poudarek prihodnje sinode bo očitno predvsem na osebnem spremljanju mladih. Spremljanju. Ne vodenju ali celo odločanju o njihovem življenjskem načrtu. Zato so potrebni formirani duhovni spremljevalci, saj Pripravljalni dokument opozarja: »Neusposobljeni in nezreli odrasli lahko ravnaajo posesivno in manipulativno in s tem ustvarjajo negativno navezanost nase, močno neugodje in najbolj usodno, napačno pričujejo, kar se lahko stopnjuje celo v zlorabo.« (str. 12) Zato je potrebna formacija bodočih spremljevalcev, ki se začne v bogoslovju, kjer bi že bogoslovci morali imeti vonj po ovcah. Tega si pridobijo s srečanjem z mladimi tam, kjer so, in od blizu spoznavajo njihove konkretne razmere. Ne s strogim ali popustljivim cerkvenim naukom, ampak z evangelijsko držo. Duhovni spremljevalec ima nalogo, da mladega človeka usmeri h Gospodu in pripravi prostor za srečanje z Njim.

Vizija pastore mladih je torej pastorela spodbujanja v iskanju lastne poklicanosti, ki ima temelj v srečanju z Božjo besedo, kjer Gospod govori osebno z vsakim posameznikom in hkrati »v izkušnji dela z obrobnihi, ubogimi, preizkušenimi, ker bodo to za mlade močna duhovna izkustva.« (Papež Frančišek)

Zbral Štefan Hosta, voditelj Škofijskega odbora za mlade

JAGODE NAŠE PASTORALE

SPOMINSKA SOBA BLAŽENEGA ALOJZIJA GROZDETA

Obnovljena Kovačeva hiša na Gornjih Impoljah

Otroštvo človeka vedno tako ali drugače zaznamuje. Lepe in težke trenutke nosi s seboj kot popotnico skozi življenje. Blaženega Alojzija Grozdeteta je zaznamovalo dejstvo, da je bil nezakonski otrok. Vendar sta ga intelektualna nadarjenost ter zdrav življenjski optimizem, podkrepjen z močno vero, kljub okoliščinam, ki mu niso bile vedno naklonjene, pomagala izoblikovati in izklesati lep in pokončen mladeniški lik.

Kovačeva hiša na Gornjih Impoljah z Grozdetovo spominsko sobo, župnija Studenec

Rodil se je leta 1923 v Zgornjih Vodalah v župniji Tržišče, kjer je obiskoval tudi prva dva razreda šole. Ko se je mama Marija poročila z Jožetom Kovačem in se preselila na dobro uro in pol hoda oddaljene Gornje Impolje, v župnijo Studenec, se je tudi Lojze preselil k mami. V stari kmečki hiši je bil njegov drugi dom. Od tam je med letoma 1931 in 1935 obiskoval ljudsko šolo na Studencu ter tamkajšnjo župnijsko cerkev. Prostrani travniki in pašniki ter gozdovi so bili tamkajšnjim otrokom prva igrišča in kraji srečevanj ter mladostnih dogodivščin. Po uspešno končani ljudski šoli je leta 1935 Lojze nadaljeval šolanje na klasični gimnaziji v Ljubljani. Domov se je zaradi oddaljenosti in študija vračal bolj poredko. Tudi stanovalce Kovačeve hiše je življenje razneslo na različne strani. Lojzetova mama Marija se je čez čas iz stare hiše najprej preselila k sinu Jožetu v novo hišo, potem pa v dom starejših. Decembra 1990 je odšla v večnost.

Staro kmečko hišo na Gornjih Impoljah je po odhodu stanovalcev vedno bolj najedal zob časa. Po razglasitvi Alojzija Grozdeteta za blaženega 13. junija 2010 pa je med prebivalci Impolj, pa tudi med obiskovalci teh krajev, oživela pobuda, da bi hišo, v kateri je nekoč živel blaženi Lojze Grozde, obnovili in jo tako iztrgali pozabi ter propadanju. Pred nekaj leti je stekla pobuda, kateri so se pridružili

Kulturno turistično društvo Primož, Župnija Studenec, Občina Sevnica in Škofija Novo mesto – da hišo obnovijo. S skupnimi močmi in sredstvi je v dobrem letu in pol hiša obnovljena. Zamenjana je kritina, les in ostrešje, podprti in sanirani so zidovi. Notranjščina je obnovljena tako, da odslikava vsaj del časa, v katerem je v njej živel Lojze Grozde. Obnovljeni sta dve sobi: *Grozdetova spominska* je urejena v sodelovanju med Postulaturu in Posavskim muzejem Brežice, *etnografsko* pa bo uredilo KTD Primož. V spominski sobi bodo na preglednih panojih na ogled: Grozdetov življenjepis, pot v mučeništvo, njegova povezanost z Gornjimi Impoljami ter šolo na Studencu. Del bo posvečen njegovi materi Mariji in teti Ivanki Grozde. Vse to pa bodo obogatile fotografije in knjige, ki so bile do sedaj napisane o njem. Obnovljeno hišo

bo 27. maja blagoslovil škof Andrej Glavan, Kulturno-turistično društvo Primož pa bo pripravilo kulturni program, ki bo povezan s tretjim spominskim pohodom po Grozdetovi poti – od Tržišča do Studenca.

Hiša na Gornjih Impoljah tako postaja del *Grozdetove spominske poti*, ki je povezana z glavnimi življenjskimi postajami blaženega Alojzija Grozdet: **Zaplaz** – kjer so njegove relikvije, **Mirna** – kraj mučeništva, **Tržišče** – rojstna in krstna župnija, **Gornje Impolje (Studenec)** – kjer je hodil v osnovno šolo in prejel zakrament sv. birmе ter **Šentrupert** – kjer je bil dolga desetletja pokopan na tamkajšnjem pokopališču. Za kontakt pri ogledu hiše bodo na voljo člani KTD Primož, pri katerih bo mogoče dobiti tudi potrebne informacije.

Igor Luzar

OB LETOŠNJEM GODU ŠE BOLJ IZPOSTAVILI GROZDETOVE RELIKVIJE

Dne 27. maja obhajamo god blaženega mučenca Alojzija Grozdet. Letošnje praznovanje je v znamenju 75. obletnice njegove mučeniške smrti (1. januarja 1943). Grozdetov god namreč obhajamo na njegov rojstni in krstni dan, ki je letos ravno na nedeljo Svete Trojice.

Tako je vzpostavljena tudi posebna povezava z župnijsko cerkvijo Svete Trojice v

Tržišču, kjer je bil Alojzij pred natanko 95 leti krščen (27. maja 1923).

Osrednja slovesnost na Zaplazu v nedeljo, 27. maja, je povezana tudi z novim poudarkom Grozdetovih relikvij. Direktorij za ljudske pobožnosti in bogoslužje pravi o češčenju relikvij svetnikov naslednje: »Cerkev po izročilu časti svetnike ter izkazuje čast njihovim resničnim ostankom in podobam. Izraz 'ostanki svetnikov' (relikvije) označuje predvsem

JAGODE NAŠE PASTORALE

telesne ostanke ali večje dele telesa tistih, ki so sedaj v nebeški domovini, v zemeljskem življenju pa so bili zaradi herojske svetosti pomembni udje Kristusovega skrivnostnega telesa in živi templji Svetega Duha.» (čl. 236). Podobno velja za predmete, ki so pripadali svetnikom (npr. obleka, rokopisi) ali predmete, ki so bili v dotiku z njihovimi telesi ali grobovi.

Postavitev Grozdetovih relikvij v stranski oltar božjepotne cerkve na Zaplazu

ima globok simbolni pomen, saj povezuje mučenčevo daritev življenja s Kristusovo daritvijo na lesu križa in v evharistiji. Da bi relikvije na Zaplazu še bolj izpostavili in z nekoliko bolj izrazitim napisom poudarili, je padla odločitev, da se v oltar naredi odprtina, ki bo razkrila leseni relikviarij, v katerem so shranjeni zemeljski ostanki našega blaženega. Grozdetove relikvije so bile na Zaplaz slovesno prenesene ob njegovem prvem godu leta 2011.

Oltar z relikvijami blaženega Alojzija Grozdetja na Zaplazu

150. obletnica smrti

SVETNIŠKI BARAGA

V januarju smo zaznamovali 150. obletnico smrti svetniškega kandidata, častitljivega Božjega služabnika škofa Friderika Ireneja Baraga. Praznovali so tudi v Ameriki v Marquettu, kjer je pokopan. Bil sem počaščen, da sem bil lahko tam kot predstavnik Cerkve na Slovenskem. Bil sem na Baragovem grobu in srečal predstavnike tamkajšnje Cerkve, moža, ki je ozdravel na Baragovo priprošnjo, ter Indijance. Sam sem predstavil dogajanje v Sloveniji ob jubileju: slovesna bogoslužja, razstave, oratorije, šmarnice, romanja.

Baraga spoznavam že več let, prej v Metliki, kjer je kaplanoval, sedaj pa v Trebnjem, kjer je preživel mladost. Veliko sem že prebral o njem, posebna izkušnja pa je bil obisk njegovega misijonskega področja. Baraga je zame velik Božji oznanjevalec-apostol, posvečevalec in karitativni delavec. Kar vidim ga, kako so ga starši in svetniški Klemen Dvoržak v Pragi uvedli v osebni odnos z Bogom, ki je prerastel v odločitev, da dela zanj kot duhovnik. Občudujem njegovo odločnost, gorečnost in vztrajnost v razmerah Gornjega Michigana in polotoka Peninsula ob Velikih jezerih med Indijanci in belci, med neskončnimi gozdovi, daljavami in v hudem mrazu. Obisk tega področja mi je odprl pogled na druge globlje

plati njegove osebnosti. Prej sem ga poznal predvsem kot sijajnega misijonarja in škofa, sedaj sem ga spoznal še z notranje plati, ki je nam duhovnikom tako znana: gorečnost za Boga in ljudi, delavnost, požrtvovalnost, dobrotelost, nasproti pa težavne razmere, nasprotovanja, osebni boji ... Sam se je po pomoč zatekal k Bogu v molitvi in kljub težavam vztrajal do konca. Pred kakšnim mesecem se mi je nekdo zahvalil, da kot župnik vztrajam in delam v prvih bojnih vrstah Cerkve. Za to bi se bilo treba zahvaljevati

JAGODE NAŠE PASTORALE

tudi Baragu. Baraga je zagotovo predstavnik velikih herojev oznanjevalcev nekdanj, danes in v prihodnje. V njem se kot duhovnik še kako lahko poistovetim oz. se želim po njem zgledovati v župniji, ki mi je zaupana.

V Marquettu sem videl podobno hinavsko obnašanje kristjanov, kot ga videvam pri nas – dostikrat pri sebi. Kristjan sem v cerkvi, v odnosu do soljudi pa ne. Belci Indijance gledajo kot umazance, ki nič ne delajo in so zajedavci države. Tudi mene kot duhovnika nekateri tako gledajo, tako gledajo Rome, politike ... Baraga je zgled kristjana v spoštovanju kateregakoli človeka ravno v tem, da ga ni še bolj tlačil ali poniževal, ampak mu je pomagal na višjo raven bivanja – tudi za ceno lastnega ugodja, finančnega stanja, ugleda

in zdravja. Indijanci ga imajo zaradi tega za svojega velikega zaščitnika.

Ob dogajanju ob jubileju je na škofiji v Marquettu k meni pristopil preprost možakar, ki se je predstavil kot tisti, ki je bil ozdravljen na Baragovo priprošnjo. Njegov obraz je žarel od veselja, da je zdrav. Imel je raka na ledvicah, pljučih in zasevke v možganih. Skupaj z duhovniki in verniki je na Baragovem grobu molil za ozdravljenje in nanj so položili tudi Baragovo štolo. Zelo hitro je ozdravel. Za beatifikacijo potrebujemo priznane čudeže na njegovo priprošnjo, zato se tudi mi priporočajmo.

Svetniški Friderik Irenej Baraga navdihuje, zato spoznavaj njegovo življenje.

Jože Pibernik

Ob jubileju se bodo letos zvrstili še naslednji dogodki:

- **29. junija 2018 ob 19.00 v Trebnjem** slovesna sveta maša ob Baragovem rojstnem dnevu in molitev za beatifikacijo. Po maši kulturni program.
- **30. junija 2018 ob 7.00** pohod po **Baragovi poti** od župnijske cerkve v Trebnjem mimo gradu do Vrhtrebnjega, Dobrniča, Male vasi in nazaj do Trebnjega.
- **23. septembra 2018 v Trebnjem nedelja svetniških kandidatov ljubljanske metropolije.** Ob 15.00 molitev, ob 16.00 sveta maša, po njej kratek kulturni program.
- **Oratorij Slovenija 2018** bo posvečen Baragu.
- **Vse leto je na ogled razstava o Baragu v Baragovi galeriji v Trebnjem in Baragove rojstne hiše v Mali vasi pri Dobrniču.** Več informacij je na voljo na spletni strani škofije in občine Trebnje.

Vabljeni!

ŠKOFIJA NOVO MESTO

JOŽE NOVAK – ODLIČJE SV. JOŽEFA 2018

Gospod Jože Novak je dejaven katoliški laik. Poročen, oče dveh otrok. Trgovski poslovodja v pokoju. Njegov prispevek je za župnijo zelo dragocen, njegovo sodelovanje pa nepogrešljivo.

Jože Novak se je rodil 11. aprila 1950 v Novem mestu. Otroštvo je preživel v Gorenjih Laknicah. Preživljali so se z očetovo plačo, delom na kmetiji in manjšim vinogradom. Osnovno šolo je obiskoval v Mokronogu, v 'stari šoli', srednjo (trgovsko) pa v Brežicah. Takrat je bil pouk tudi ob sobotah, dijaki so prišli domov enkrat mesečno, sicer pa so bivali v internatu. V 70-tih letih se je zaposlil kot trgovec in delal v Malih Poljanah, Novem mestu, na Trebelnem, v Česnjicah, na Puščavi, v Škocjanu, najdlje pa v Mokronogu.

Nekoč ga je župnik Lešnik kot osnovnošolca prestregel pred cerkvijo in ga povabil: »Jože! Pridi ministrirat!« Tako se je začelo njegovo sodelovanje v župniji. Podobno se je ponovilo v času službovanja župnika Kuharja, ko se je v bogoslužje počasi začela vpeljevati slovenščina. »Zdaj pa ne boš več ministriral. Zdaj lahko pri maši sodelujejo in berejo tudi laiki. Preberi berilo, da vidim, kako ti gre!« Od takrat dalje je bralec. Ko je bila župnija Mokronog ob smrti g. Jereba brez župnika, je gospod Jože poskrbel za

Jože Novak

najnujnejše, iskal duhovnike za maše in pogrebe.

V prostem času je rad pomagal mežnarici v domači cerkvi svetega Jošta v Gorenjih Laknicah. Ko je mežnarica umrla, so mu škatalo s cerkveno opremo prinesli kar domov pred vrata. Tako je postal mežnar pri svetem Joštu. Pozneje je postal ključar te cerkve in v času njegove službe je bila cerkev znotraj in zunaj temeljito obnovljena. V tej cerkvi se soseska zbira pri šmarnicah, oktobrski pobožnosti, molitvi križevega pota in božični devetdnevnici – vse to pod vodstvom g. Novaka.

V svoji Železnini je prodajal tudi Marijanske koledarje, zbiral naročila za verski tisk, njegova izložba pa je bila ena redkih, ki je imela praznično okrasitev že pred božičem, kar je bilo v tistih časih prepovedano. Tudi sicer je imel zaradi

JAGODE NAŠE PASTORALE

Škof Andrej Glavan, dobitnik odličja Jože Novak z ženo, župnik in dekan Klavdio Peterca.

svoje vere in dejavnega sodelovanja v župniji v 'tistih časih' kar nekaj problemov. A je znal biti pokončen in dosleden. Že kot dijak je ob nedeljskih popoldnevih, ko so bili dijaki prosti (dopoldne v času maš so morali čistiti in pospravljati po učilnicah in dijaških sobah) iz Brežic hodil peš k maši v podružnico cerkev v Šentvid nad Čatežem. Enako tudi v kasneje službi. Ker je ob birmi pozdravil škofa v imenu župnijskega občestva, se bi moral zagovarjati na komiteju, pa je predpostavljenim odgovoril čisto preprosto: »Kot vem, ob nedeljah trgovina ni odprta. V prostem času pa sem lahko, kjer hočem. V nedeljo dopoldne torej nisem poslovodja v Železnini, ampak Jože Novak, ki gre k maši. In lahko v cerkvi pozdravim in nagovorim škofa, če hočem, ker opis del in nalog poslovodja nedeljskega dopoldneva ne obsega!«

Jože Novak je tudi spoštovan in dejaven član lokalne skupnosti, saj je bil član sveta KS, v Turističnem društvu 20 let blagajnik, član Kulturnega društva, Pokopališke uprave, sindikata Dolenjke. V župnijo pa je bil dejavno vključen kot ministrant, bralec, izredni delivec obhajila, član ŽPS in njegov tajnik, ključar, delegat na Pokrajinskem zboru ljubljanske nadškofije, pomaga pri postavljanju jaslí, božjega groba, krašenju cerkve, organizira sodelovanje pri velikonočni procesiji in podobno.

V priznanje za njegov trud in velik prispevek krajevni Cerkvi je Škofija Novo mesto na predlog Župnije Mokronog in Dekanije Trebnje gospodu Jožetu Novaku na praznik sv. Jožefa, 19. marca 2018, podelila najvišje škofijsko priznanje Odličje svetega Jožefa.

Klavdio Peterca, župnik

ŠKOFIJA NOVO MESTO

KAKO STOPITI PRED KAMERO

Delavnice javnega nastopanja v Varšavi

Škofijski tajnik in tiskovni predstavnik sem se med 9. in 12. aprilom 2018 udeležil Delavnic javnega nastopanja za katoliške laičske voditelje v Evropskem centru komunikacije in kulture (ECCC) v Varšavi.

Udeleženci (25) iz štirih držav smo v programu (v poljščini in angleščini) spoznavali osnove javnega nastopanja in komunikacije z mediji. Glavno težišče je bilo na praktičnih vajah nastopanja pred kamero. Posredujem nekaj praktičnih napotkov, ki bodo prišli prav govorcu pred kamero, v učilnici ali pred oltarjem.

Praktični napotki v javnem nastopanju

- Vsak javni nastop (pridiga, izjava za javnost, zapis v glasilu ...) zahteva vsaj minimalno pripravo.
- 60–70 % nastopa odtehta vizualni del, le 30 % velja vsebina. Zato naj bo videz urejen, izraz prijazen, umirjen in sproščen. To poslušalcu pomeni odkritost.
- Na koncu sporočilo ni tisto, kar je hotel govornik povedati, temveč to, kar so naslovniki razumeli.
- Kretnje so lahko spontane, a raje počasne in umirjene.

- Kamera potencira telesne drže. Zato naj bo telesna drža čim bolj zravnana.
- Vsako povabilo za izjavo v medijih je priložnost, da posredujemo svoje poglede. Zato izkoristite vabila novinarjev kot »zastonj reklamo«.
- Tudi novinarji so le ljudje. Prijazen odnos do njih pomeni več možnosti za korektno objavo.
- Mediji ljubijo kratke stavke, preprost jezik, dejstva in primere. Velja tako za pisno kot govorjeno komunikacijo. Članki naj bodo lahko berljivi in členjeni s podnaslovi.
- Novinar ne bo uporabil celotne vaše izjave, temveč le najbolj zanimive in udarne dele. Zato je dobro vnaprej pripraviti jasne stavke, ki jih povemo, ne glede na to, kaj nas novinar vpraša.

JAGODE NAŠE PASTORALE

- Bolje je pričevati kot poučevati, pokazati sočutje, tudi ko je treba povedati resnico.
- Jasna izgovorjava doda nastopu moč. Dobrodošle so dihalne vaje (globok vdih), vaje za glas in izgovorjavo. Uporabne so vaje upevanja in besedne igre (čžšsc ...).
- Z vsakim nastopom bo trema manjša. Vaja dela mojstra.
- Socialna omrežja in elektronski mediji lahko potvorijo resničnost. Zato je potrebna previdnost. Vendar se socialnim omrežjem danes ne moremo izogibati, ker sooblikujejo resničnost. Kdor ni na spletu, tam tudi oznanjati ne more.
- Veliko več o javnem nastopanju in uspešnem pisanju besedil (tudi župnijskih glasil in spletnih strani) je že na voljo. Koristno je pobrskati po spletu in se kaj novega naučiti.

Spoznanja in ugotovitve

Hvaležen sem, da sem se lahko udeležil omenjenih delavnic v Varšavi. Program je bil v celoti financiran s strani mednarodnih skladov pomoči Cerkvi v vzhodni in srednji Evropi. Ob pogledu na pestrost ponujenih programov in številne soudeležence pa hkrati pomislim, da bi bilo dobro podobne sponzorje poiskati tudi za programe v Sloveniji ali pa v večjem številu izkoristiti možnosti, ki jih že imamo.

Janko Pirc,
tiskovni predstavnik Škofije Novo mesto

“Da pa smo sveti, ni potrebno biti škof, duhovnik, redovnica, redovnik. Večkrat smo skušani misliti si, da je svetost predvsem za tiste, ki imajo možnost imeti distanco do vsakodnevnih stvari, da lahko čas posvetijo molitvi. Vendar ni tako. Vsi smo poklicani biti sveti tako, da živimo z ljubeznijo ter ponudimo vsakdo svoje pričevanje sredi vsakodnevnih zaposlitev, tam kjer se nahajamo”.

papež Francišek, Apost. spodbuda »Veselite in radujte se«

ŽIVI LJUBEZEN

Občni zbor Škofijske karitas

Živi ljubezen, je bil naslov letošnjega občnega zbora Škofijske karitas Novo mesto v soboto, 17. marca 2018, v Baragovem zavodu v Šmihelu pri Novem mestu.

Rdeča nit so bile misli papeža Frančiška, kot jih je zapisal v poslanici ob prvem svetovnem dnevu ubogih: *»Želim si, da bi teden pred svetovnim dnevom ubogih, ki bo 19. novembra 2017, na 33. nedeljo med letom, krščanska občestva ustvarila številne trenutke srečanja in prijateljstva, solidarnosti in konkretne pomoči ... Namen tega dneva je predvsem spodbuditi vernike, da bi se uprli kulturi odmetavanja in zapravljanja in sprejeli kulturo srečevanja.«* Tem mislim sta se pridružila novomeški škof Andrej Glavan, ki je vodil somaševanje v župnijski cerkvi sv. Mihaela, ter Ciril Murn, predsednik Škofijske karitas Novo mesto. Med gosti so bili tudi župan Mestne občine Novo mesto Gregor Macedoni, dr. Vida Čadonič Špelič, direktorica občinske uprave, ter mag. Cveto Uršič, ki je januarja letos kot generalni tajnik prevzel veliko odgovornost vodenja Slovenske karitas.

Osrednje razmišljanje Mateje Vodnik

V osrednjem razmišljanju z izzivalnim naslovom »Vera brez del je mrtva« je navzoče navdušila prof. mag. Mateja Vodnik. V začetku predavanja je prepletla naročila Svetega pisma

Mateja Vodnik

in spodbude iz papeževe poslanice, kako naj se lotimo dostojnega dela za pomoč bližnjim.

V drugem delu razmišljanja pa se je oprla na vprašanja, s katerima se sooča vse več župnijskih občestev: Kje so mladi? Zakaj ne pristopijo? Svoje ugotovitve je povzela iz zanimive raziskave, ki jo je naredila med dijaki.

Raziskava o mladih v dobrodelnosti

»Na moja vprašanja je odgovarjalo 63 dijakov tretjega in četrtega letnika srednje zdravstvene in farmacevtske šole. Pravzaprav so me s svojimi odgovori zelo pozitivno presenetili. Vprašanja so se nanašala na socialno pomoč, prostovoljstvo, dobrodelnost in 43 dijakov sem tudi konkretno vprašala, kako bi se odzvali na vabilo za pomoč v dobrodelni organizaciji.

Glede socialne pomoči so se njihovi odgovori približali mojim hipotezam. Mladi namreč dvomijo o pravični delitvi sredstev. Socialno pomoč vidijo bolj kot potuho za lene in menijo,

JAGODE NAŠE PASTORALE

da je pri razdeljevanju socialnih pomoči veliko zlorab.

Glede prostovoljstva in dobrotelčnosti pa so zelo odprti. Menijo, da je lepo pomagati, da se dobro z dobrim vrača, da za vsako delo ni potrebno plačilo in da prostovoljstvo omogoča nove izkušnje. Je dobro izkoriščen čas, ki širi srce in um.

Na vprašanje, ali bi sprejeli konkretno sodelovanje, če bi bili povabljeni, pa so od 43 dijakov le trije odgovorili, da se ne bi odzvali. Res prijetno presenečenje, da je 86 % srednješolcev pripravljenih sodelovati. Njihovi pogoji so le: pošteno delo, povabilo zaupanja vredne in izkušene osebe, nekdo je celo napisal, da bi se odzval na lepo sestavljen prijazen letak in bi se šel prepričati, kakšno pomoč potrebujejo. Menijo, da bi bil to dobro izkoriščen čas. Večina bi se torej odzvala, če bi jih nekdo uvedel, osebno nagovoril, prepričal, da delajo dobro in pošteno delo. Zavezali bi se za pomoč od enega meseca dalje, mnogi tudi dolgoročno.

Ko sem Lani, ki je študentka šestega letnika medicine, rekla, da je morda problem le prelaganje zabojev, zalog hrane itd. morda preveč rutinsko in premalo ustvarjalno delo za mlade, mi je spontano odgovorila: 'Če je potrebno, zakaj pa ne? Jaz bi šla.' Zaprla mi je usta. Morda pa smo vendarle preveč kritični do mladih in jim premalo zaupamo. Morda tudi preveč ščitimo svoje meje in premalo odpiramo vrata, ker se bojimo, da bi kdo 'zrahlijal in zamajal' naše utečeno delo. Vsekakor, kot so napisali, osebno povabilo, osebno pričevanje in lep zgled izkušene osebe bi jih prepričali. Ne bojte se jih torej povabiti. Recite svojim župnikom, naj vas povabijo k uri mladinskega verouka, kjer jim boste predstavili delo Karitas in jih povabili k sodelovanju. Verjamem, da se jih bo nekaj gotovo odzvalo. Vsaj tako so napisali.«

Svoje razmišljanje je sklenila z mislimi p. Vilija Lovšeta: »Naj nam evharistija podeli Kristusovo ljubezen in sočutje, da se bomo zaradi dostojanstva, ki ga prejemamo od

Udeleženci občnega zbora Škofijske karitas Novo mesto

ŠKOFIJA NOVO MESTO

Njega, tudi sami borili za dostojanstvo svojih bližnjih. Gospod, naredi iz nas ustvarjalce sprememb za pravičnejšo Cerkev in svet.«

Zahvala predanim prostovoljcem

V nadaljevanju občnega zbora so gostje prisluhnili povzetku poročil o delu Škofijske in župnijskih karitas in si ogledali kratka filma z utrinki iz preteklega leta. Sledil je klepet in skromen agape. Ob Občnem zboru je Škofijska karitas izdala zbornik, ki služi kot pripomoček številnim prostovoljcem naše škofije.

Sodelavci Škofijske karitas se zahvaljujemo vsem donatorjem in podpornikom programov Karitas v novomeški škofiji, še zlasti župnijam, Škofiji Novo mesto, Slovenski karitas, Mestni občini Novo mesto in FIHO. Največja zahvala gre prostovoljcem Karitas, ki vedno znate prispevati dodano vrednost v

delovanju Karitas. Ne samo, da se ne ustrašite izzivov, temveč se vsake dobrodelne akcije lotite s srcem in z mislijo na najbolj uboge. Ne iščete razlogov, zakaj nečesa ne bi počeli, temveč v svoji iznajdljivosti iščete novih poti, kako pristopiti k ubogim, bolnim, trpečim in osamljenim. Hvala vam, ker vsakršno pomoč delite z odnosom, ki ga danes ljudje zunaj okvirov vljudnosti skorajda niso navedeni. Hvala, ker odgovornosti in pomoči ne prelagate na druge, in hvala, ker vam dobrih imen ne zmanjka. Neštete ure, ki jih žrtvujete na račun družinskega življenja, a posvečate reševanju stisk, nikoli niso zaman. Naj vam bodo vsa dobra dela poplačana ob pravem času in s sladko zavestjo ter ponosom, da ste pomemben kamenček v mozaiku veselega oznanila, živite ljubezni.

Gregor Vidic, generalni tajnik Škofijske karitas Novo mesto

ODGOVORNO ZAPROŠANJE IN SPREJEMANJE POMOČI

Velikokrat slišimo, včasih pa lahko tudi sami opazimo, da so med prejemniki pomoči tudi takšni, ki pomoč zlorabljajo ali izkoriščajo oziroma sami premalo storijo za izboljšanje svojih razmer. Kako se soočate s tovrstnimi primeri na ustanovah in organizacijah, kjer pomagате ljudem v stiskah?

Med prejemniki pomoči se zagotovo najdejo tudi takšni, ki pomoč prejmejo na podlagi verodostojnih dokazil, njihovo resnično stanje pa zelo odstopa od prikazanega. Možnih načinov soočanja s

tovrstnimi primeri je verjetno več, družba pa gotovo najbolj odobrava preverjanje dejanskega stanja na terenu ter po potrebi izrekanje sankcij. Po nekaj letih dela z ljudmi na Škofijski karitas pa sama

JAGODE NAŠE PASTORALE

zagovarjam predvsem odgovorno zaprošanje in sprejemanje pomoči. Slednje pomeni, da vsak, ki zaprosi za pomoč, to stori na podlagi resnične stiske, ki je ne zmore rešiti sam oziroma nima dovoljšnjih opor v svoji socialni mreži. Tisti, ki za pomoč zaproša, se mora zavedati: če njegova stiska ni resnična in vseeno prosi za pomoč ter jo tudi dobi, prikrajša nekoga drugega, ki je v resnični stiski in brez izhoda. Še več – namen življenjskih izkušenj je tudi, da se česa naučimo. Vsaka takšna zloraba nas nekoč lahko privede tudi v položaj, ko doživimo, da se nam dogaja velika krivica, ker nujno potrebujemo pomoč, a smo zavrnjeni. Torej pomembno je, da se tudi uporabniki pomoči zavedo svojih ravnanj, ki lahko drugega oškodujejo bodisi neposredno bodisi posredno. Pri tem gre za predvsem za vrednotno sporočilnost pri delu z ljudmi, kar pomeni, da sama sankcija ni nujno dovolj. Za ljudi si je še vedno potrebno vzeti čas in jim razložiti posledice njihovih dejanj, da jih razumejo in začutijo.

Naj še omenim, da je včasih vzrok pretiranega jemanja in uveljavljanja vseh mogočih pravic lahko tudi kakšen drug razlog kot le zagledanost v svojo stisko, korist in brezčutnost do drugih. Večkrat imam priložnost videti mame, ki prihajajo po šolske potrebščine. V preteklem letu sem opazila, da so bile med tistimi, ki jih

Andreja Kastelic, Škofijska karitas Novo mesto

je bilo potrebno večkrat omejiti, samohranilke in tujke. Ker takšne situacije kar kličejo po tem, da si že ustvarimo mnenje o eni in drugi skupini prejemnic pomoči, se je pomembno ustaviti pri svojih sodbah in matere povprašati, zakaj same želijo toliko več potrebščin, kot jih običajno otroci potrebujejo. V teh primerih se je izkazalo, da gre za strah. V zavedanju, da težko živijo, so se zdale, kaj če jim bo med letom zmanjkalo šolskih pripomočkov ... kako jih bodo kupile, ko pa se spopadajo s finančno stisko, ki ji ni videti konca.

Torej, namen dajanja pomoči ni v tem, ker je to pravica, ki pripada in jo je potrebno izkoristiti, kot včasih radi rečejo uporabniki. Namen je v dajanju opore in lažšanju stiske. V tem je odgovornost zaprošanja, odgovornost sprejemanja pa v tem, da ljudje vzamemo tisto, kar res potrebujemo in to tudi uporabimo v skladu z namenom. S tem izkazujemo spoštljivost, pa tudi sočutje in ljubezen do sebe in do drugih.

Karitas

Škofijska karitas Novo mesto

Andreja Kastelic

ŠKOFIJA NOVO MESTO

NIKODEMOVI VEČERI LETOS O MLADIH

Mladi, njihovo iskanje poklicanosti in življenjskih vrednot so bili v pričakovanju jesenske sinode škofov v Rimu rdeča nit tudi letošnjih Nikodemovih večerov.

Prvi večer, v četrtek, 15. februarja, nam je postregel z okroglo mizo. Dr. Katarina Kompan Erzar, br. Jona Vene OCist in Vid Planinc so skupaj z moderatorjem Tomažem Hrastarjem razmišljali o **Mladih v iskanju vrednot**. Vsak gost je povedal delček svoje izkušnje z mladimi: mama, koordinator animatorjev v Stični in mlad zakonec, ki še pripada skupini mladih. Poudarili so, da sta v stiku z mladimi izredno pomembni pristnost in iskrenost. Nanje ne smemo gledati negativno, saj je med njimi še vedno veliko pripravljenosti za dobro, tudi če sama pot pogosto vodi preko številnih stranpoti. Pomembno je, da med kristjani najdejo prepričljive zglede vere, ki jih bodo nagovorili bolj kot govorjenje o vrednotah.

Na drugem večeru, v petek, 16. februarja, je o svoji življenjski poti pričeval kapucin br. Jakob Kunšič. Pod naslovom **Mladi med tradicijo in iskanjem osebne vere** je predstavil svojo izkušnjo tradicionalno-osebne vere v domači družini, ki je postopoma prerasla v osebno odločitev za življenje z Bogom. Kot predstavnik mladih je iz prve roke predstavil dileme, s katerimi se tako ali drugače spopadajo njegovi vrstniki.

Tretji večer, v četrtek, 22. februarja, je bil vrhunec letošnjih Nikodemovih večerov s pričevanjem francoskega patra Jeana-Philippea Chauveauja. Na predavanju je opisal svojo pot odrasčanja v neurejeni družini, izkušnjo zaničevanja, spolne zlorabe in mladostnega iskanja potešitve ljubezni v zabavah in uličnih pretepih. Njegova pot spreobrnjenja ga je vodila preko

Br. Jona Vene OCist, Vid Planinc, dr. Katarina Kompan Erzar in moderator Tomaž Hrastar

JAGODE NAŠE PASTORALE

dr. Drago Ocvirk

p. Jean-Philippe Chauveau

skupnosti Barka in srečanja s kristjani, ki so svojo vero pristno živeli. Po duhovniškem posvečenju se je sprva ukvarjal z uživalci mamil, dolga leta je služil kot zaporniški duhovnik med mladimi, ki so zapadli v svet kriminala. Zadnja leta se ukvarja s prostitutkami v Boulonskem gozdu na obrobju Pariza. Z njimi v skupini vsako leto obišče Lurd, kjer se priporočajo Materi Božji. Poudaril je, da naša družba podpira prostitucijo zaradi svojih potreb, kjer so ženske samo predmet spolne potešitve. Medtem moramo

kristjani v vsakem človeku videti najprej osebo, četudi je ranjena. O svoji življenjski poti in delu je napisal knjigo »Duhovnik med prostitutkami«, ki je izšla tudi v slovenskem prevodu.

Zadnje predavanje je bilo v petek, 23. februarja. Dr. Drago K. Ocvirk je z njemu lastno izzivalnostjo govoril o **Islam kot ekstravagantni ponudbi – oz. magnetu za mlade.** V predavanju je predstavil glavne poteze islama in njegove različne tokove

po svetu. Razmišljal je o podobnosti med islamskim fundamentalizmom in težnjami nekaterih mladih na Zahodu, ki pogrešajo jasne avtoritete in se zato odločajo tudi za islam (oz. njegove skrajne oblike) kot opcijo za življenjsko usmeritev.

Vsa predavanja so bila dobro obiskana in so med poslušalci zbudila veliko zanimanja. Zahvala gre predvsem Škofijskemu odboru za izobraževanje odraslih pod vodstvom p. Tomaža Hočevarja, ki je odlično pripravil vse potrebno.

Udeleženci
Nikodemovega
večera

ŠKOFIJA NOVO MESTO

A ME SLIŠ'Š

Zimski večeri mladih

Že tradicionalni zimski večeri za mlade, ki jih pripravlja Združenje animatorjev oratorija Novo mesto (ZAO NM), so se letos v Baragovem zavodu odvijali ob rdeči niti MOLITEV. Srečanja so bila lepa izkušnja mladih katoličanov, ki želijo v konkretnem življenju po veri živeti in se navdihovati ob prepričanih gostih. Vsak večer se je pričel s sveto mašo v kapeli zavoda Friderika Ireneja Baraga, saj je tako veliko bogastvo, kot je evharistija, škoda izpustiti z dnevnega reda. Mladi so tudi sooblikovali bogoslužje. Nato smo se preselili v veliko dvorano zavoda, kjer je sledil tematski del. Na prvem večeru (20. januarja) smo medse povabili bend RoKapela, ki izvaja sodobno krščansko glasbo. Tako smo prvi večer spoznali slavno molitev, ki nas je ob dobri glasbi in še boljših (večinoma svetopisemskih) besedilih ponesla v notranji pogovor z Bogom. Drugi večer (3. februarja) smo prisluhnili kapucinu, lanskemu novomašniku br. Luku Modicu, ki nam je živahno in sproščeno govoril o tem, kako je postal domač z molitvijo, torej z Gospodom. Poleg tega nas je povabil, naj ne čakamo samo na praznike, ampak naj krščanstvo živimo »med delavniki«. Tretji večer (17. februarja) sta mladoporočenca Anja in Vid Planinc delila z nami osebno izkušnjo molitve, ki je bistveno

vplivala na njun odnos, reševanje kriz in odločitve za poroko, popolno podaritev drug drugemu. Ugotovila sta, da med zakoncema ni intimna samo spolnost, ampak je lahko intimna tudi molitev.

Večere smo sklenili s sproščenim pogovorom in druženjem ob piškotih, čipsu in čaju. Mladi so tako tudi navzven pokazali svojo preprostost, skromnost in veselje.

Hvala organizatorju ZAO NM ter vsem duhovnikom, ki ste prihajali na srečanja, posebej tistim, ki ste darovali sv. mašo.

Štefan Hosta, voditelj Škofijskega odbora za mlade

JAGODE NAŠE PASTORALE

PREDSTAVITEV OBNOVLJENIH BAROČNIH SLIK V STOLNICI

Zavod za varstvo kulturne dediščine Slovenije je po letu 2009, ko so bili uspešno končani konservatorsko-restavratorski posegi na Tintorettovi oltarni sliki, prevzel v restavratorsko delavnico še tri baročne slike iz novomeške stolne cerkve.

Ob koncu posegov je skupaj s stolno župnijo v torek, 20. marca, pripravil predstavitev opravljenih del. Simpozija se je udeležil tudi škof Andrej Glavan, ki je zbrane ob začetku pozdravil. Več let trajajoči konservatorsko-restavratorski posegi so prispevali nekaj pomembnih novih spoznanj o umetninah, ki jih hrani novomeška stolnica.

Slika *Zadnja večerja* (olje na platnu, 174 x 129) je delo Andreja Herrleina (1739–1817). Konservatorsko-restavratorski posegi, dokončani leta 2012, so razkrili bogato barvno paleto slike, njena stilna analiza pa do tedaj neznanega avtorja. Slika visi v prezbiteriju, a njen polkrožni zaključek navaja na to, da gre za oltarno sliko.

Slika *Križanje* (olje na platnu, 203 x 109) je delo neznanega avtorja iz 18. stoletja, ki je pri slikanju izhajal iz tedaj razširjene grafike *Kristus na Križu* Petra Paula Rubensa. Restavriranje slike je razkrilo njeno prvotno velikost in potrdilo izredno kvaliteto umetnine. Sliko je verjetno naročil eden izmed novomeških prostov, saj je bilo v 18. stoletju

češčenje sv. Križa v novomeški kapiteljski cerkvi zelo razvito.

Slika *Kristus na Oljski gori* (olje na platnu, 167 x 82), delo Valentina Metzingerja (1699–1759), je ena izmed šestih oltarnih slik tega avtorja, nameščenih v stranskih oltarjih. Pri čiščenju slike sta bila odkrita do sedaj neznana podpis slikarja in letnica 1733, ki pomakne nastanek slike iz začetka na konec Metzingerjevega ustvarjanja.

Povzeto po besedilu mag. Marinke Dražumerić v predstavitevni zgibanki.

ŠKOFIJA NOVO MESTO

ŠKOFIJSKO SREČANJE STAREJŠIH MINISTRANTOV

Srečanje za starejše ministrante, ki hodijo v srednjo šolo ali na fakulteto (in še ministri-rajo), bo v petek, 22. junija, v Cerkljah ob Krki ob 20. uri. Srečanje bo ob kramljanju in prigrizku z žara. Župnike prosim, naj mi nekaj dni prej (vsaj do 20. junija) sporočijo število udeležencev (tel. 040-504-145).

Boštjan Gorišek, kaplan

VPIS V KATEHETSKO PASTORALNO ŠOLO

Vpis v študijsko leto 2018/19 na Katehetsko-pastoralno šolo v Novem mestu in informativni dan bo letos v **četrtek, 27. septembra, ob 16.00** v Zavodu Friderika Ireneja Barage v Novem mestu v Šmihelu, Smrečnikova ulica 60. Vabljeni so vsi, ki želijo poglobiti svoje versko znanje, in ne le tisti, ki bi se v prihodnje želeli ukvarjati z veroukom.

mag. s. Brigita Zelič

ŠKOFIJSKO SREČANJE DRUŽIN NA ZAPLAZU

Ob koncu šolskega leta bo v soboto, 23. junija 2018, srečanje družin pri Materi Božji na Zaplazu.

Program se bo pričel ob 9. uri. Nato bo gospod škof msgr. Andrej Glavan ob 10. uri daroval sv. mašo, po maši bo kratko okrepčilo »iz popotne torbe«. Zatem bo poseben program za zakonce in starše: predavanje terapevta Miha Kramlija z naslovom: Močni starši – stabilni otroci. Sledi pogovor.

Otroci bodo imeli pod vodstvom animatorjev poseben program: »čarovnik« Jaka, razne igre, delavnice ...

Iz raznih smeri bo tudi možnost peš romanja.

Lepo vabljeni na to romanje in srečanje, ki bo morda postalo tradicionalno – zahvalno ob koncu šolskega leta.

*Jože Miklavčič,
voditelj Škofijskega odbora za družino*

JAGODE NAŠE PASTORALE

REKOLEKCIJA IN DRUŽABNO SREČANJE DUHOVNIKOV

Počitnice so pred vrati in verjetno že delate načrte za dopust ter duhovna in rekreativna opravila, zato vas vabim, da v svoj koledar že zdaj zapišete našo vsakoletno rekolekcijo, ki je združena z družabnim srečanjem ob koncu počitnic. To srečanje bo tudi letos zadnje sredo v avgustu, torej v **sredo, 29. avgusta, ob 10. uri v župniji Studenec**. Prisluhnili bomo škofovemu nagovoru in molili pred Najsvetejšim.

Po rekolekciji in ogledu cerkve se bomo odpeljali v Gornje Impolje na ogled Kovačeve hiše, v kateri je bival blaženi Alojzij Grozde v letih 1931 do 1935, ko je obiskoval šolo na Studencu. Potem se bomo odpeljali na kosilo in družabno srečanje. Skušajte svoj dopust in druga opravila načrtovati tako, da boste tisti dan prosti in se boste lahko udeležili rekolekcije.

Božidar Metelko

ŠKOFIJSKO ROMANJE NA MADŽARSKO

Po poteh sv. Martina in prvega madžarskega kralja sv. Štefana

Škofija Novo mesto se jeseni spet odpravlja na škofijsko romanje, tokrat **na Madžarsko od 16. do 19. oktobra 2018**. Romanje bo duhovno povezoval škof Andrej Glavan.

Prvi dan se bomo iz Novega mesta na Madžarsko podali mimo Ljubljane in Maribora ter se za mašo ustavili v Sombotelu, rojstnem kraju sv. Martina. Na poti proti Budimpešti bomo obiskali slavno benediktinsko opatijo Pannonhalma. Drugi dan si bomo ogledali madžarsko prestolnico, številne lepe cerkve in stolnico. Tretji dan nas bo pot vodila ob Donavi navzgor, kjer so lepa stara mesta, Višegrad in Estergom, kjer je bil rojen prvi madžarski kralj Štefan, ki je v imenu svojega naroda sprejel krščansko vero ter bil razglašen za svetnika in zavetnika Madžarske. Četrti dan se bomo iz Budimpešte odpeljali proti jugu dežele in se ustavili v mestu Pécs, ki so

ga v 2. stoletju zgradili Rimljani. Po ogledu mesta in maši v stolnici se bomo po Hrvaški in mimo Zagreba napotili proti domu, kamor bomo prišli v večernih urah.

Osnovna cena romanja je 289 €.

Prijave in plačila sprejema agencija TRUD, ki bo skrbela za tehnično organizacijo romanja. Kontakt na tel.: 01/360-28-20 ali trud@trud.si

Če se boste na romanje prijavili kot skupina, je priporočeno, da prijave zbirate po župnijah.

ŠKOFIJA NOVO MESTO

IZBOR DEJAVNOSTI ŠKOFA ANDREJA GLAVANA

Januar 2018

30. 1. je sprejel obisk novega generalnega tajnika Slovenske karitas mag. Cveta Uršiča.

Februar 2018

7. 2. se je v pripravi na kanonično birmovanje v dekaniji Žužemberk udeležil dekanjske konference duhovnikov v Dobrniču. Zvečer je vodil somaševanje v kapeli novomeške bolnišnice ob bližnjem prazniku zavetnice Lurške Matere Božje.
10. 2. je obhajal sveto mašo, se srečal z vodstvom in oskrbovanci v Domu starejših v Gabrju pri Brusnicah.
15. 2. se je v Baragovem zavodu udeležil prvega Nikodemovega večera, ki je z okroglo mizo uvedel letošnjo temo o mladih v iskanju življenjskih vrednot.
21. 2. se je v Baragovem zavodu udeležil postne duhovne obnove za duhovnike in vodil somaševanje. Voditelj obnove je bil minorit p. Ernest Benko.
23. 2. se je udeležil zadnjega Nikodemovega večera, ko je prof. dr. Drago Ocvirk spregovoril o islamu kot mamljivi ponudbi za mlade.
24. 2. je vodil sejo Škofijskega pastoralnega sveta, ki je načela daljnosežno temo o oblikovanju bodoče župnijske strukture v luči zmanjšanega števila duhovnikov in vernikov.
- od 25. 2. do 3. 3. je skupaj s slovenskimi škofi po desetih letih opravil obisk ad limina apostolorum. V sklopu obiska je vodil delegacijo škofov na Dikasterij za laike, družino in življenje ter se udeležil obiska na Kongregaciji za škofo, za duhovnike, za nauk vere, na Državnem tajništvu in drugih ustanovah rimske kurije. Vrhunec obiska je bil v četrtek, 1. marca, ko so škofoe zjutraj v kapeli Doma svete Marte somaševali s svetim očetom in se nato z njim srečali v dvournem bratskem pogovoru.

Marec 2018

5. 3. se je udeležil Tomaževe proslave v ljubljanski stolnici in na tamkajšnji Teološki fakulteti. Popoldne je obhajal sveto mašo ter se srečal z vodstvom in oskrbovanci v Domu starejših občanov v Črnomlju.
7. 3. se je udeležil Pastoralne konference duhovnikov v Baragovem zavodu, kjer je osrednji gost nadškof Stanislav Zore razmišljal o prenosu vere v družini v današnjih razmerah.
12. 3. je v Novem mestu gostil sejo Slovenske škofovske konference.
16. 3. je v Ljubljani opravil snemanje za oddajo Obzorja duha. Popoldne je v Novem mestu vodil sejo Škofijskega gospodarskega sveta.
14. 3. je na škofiji vodil sejo dekanov.
15. 3. je na škofiji posnel pogovor za novomeško televizijo Vaš kanal o obisku ad limina in v pripravi na veliko noč.

JAGODE NAŠE PASTORALE

17. 3. je vodil somaševanje v župnijski cerkvi v Šmihelu pri Novem mestu in se nato udeležil Občnega zbora Škofijske karitas v Baragovem zavodu. Popoldne je na Veliki Dolini podelil zakrament sv. birme 19 birmancem in tako odprl spomladansko obdobje birmovanja.
19. 3. je v novomeški stolnici vodil slovesnost ob prazniku glavnega zavetnika škofije sv. Jožefa in ob tem podelil Odličje sv. Jožefa letošnjemu nagrajencu g. Jožetu Novaku.
20. 3. se je v dvorani škofije udeležil predstavitve obnovitvenih del na štirih dragocenih baročnih slikah iz novomeške stolnice. Posvet sta pripravila Restavratorski center Zavoda za varstvo kulturne dediščine Slovenije in novomeška stolna župnija.
21. 3. je sprejel obisk skavtskih predstavnikov v pripravi na vseslovensko romanje skavtov v Marijina svetišča. Popoldne je obhajal sveto mašo in se srečal z vodstvom v Domu starejših občanov v Trebnjem.
22. 3. je obhajal sveto mašo, se srečal z vodstvom in oskrbovanci v Domu starejših v Šmarjeti.
25. 3. je vodil slovesno bogoslužje s pétim pasijonom ob cvetni nedelji v novomeški stolnici.
26. 3. je obhajal sveto mašo, se srečal z vodstvom in oskrbovanci v Domu starejših občanov v Kočevju.
27. 3. je za različne medije posnel velikonočno poslanico.
- od 29. 3. do 1. 4. je v novomeški stolnici vodil obrede krizmene maše, velikonočnega tridnevja in velikonočne vstajenske procesije, ki predstavljajo srce krščanskega sporočila in celotnega bogoslužnega leta.

April 2018

2. 4. je v Zagradcu podelil zakrament sv. birme 21 birmancem.
3. 4. je obhajal sveto mašo, se srečal z vodstvom in oskrbovanci v Domu starejših občanov v Metliki.
7. 4. je v Cerkljah ob Krki podelil zakrament sv. birme 29 birmancem. Zvečer se je udeležil proslave ob dnevu Mestne občine Novo mesto.
8. 4. je na Krki podelil zakrament sv. birme 31 birmancem.
10. 4. je v Novem mestu sprejel obisk duhovnikov iz dekanije Ivanec (Varaždin), ki so v našo škofijo poromali na »konferenco na kolesih«.
14. 4. je v župniji sv. Lenarta v Novem mestu podelil zakrament sv. birme 41 birmancem.
15. 4. je na Bučki podelil zakrament sv. birme 8 birmancem in nato še v Škocjanu 30 birmancem.
21. 4. je v župniji Novo mesto – Šmihel podelil zakrament sv. birme 39 birmancem. Popoldne je na Brezjah vodil somaševanje ob vseslovenskem romanju skavtov v tri slovenska večja Marijina romarska svetišča.
22. 4. je v Kostanjevici na Krki podelil zakrament sv. birme 35 birmancem.
27. 4. je v župniji Sveti Duh – Veliki Trn podelil zakrament sv. birme devetim birmancem.
29. 4. je podelil zakrament sv. birme osmim birmancem v župniji Šmihel pri Žužemberku in osemnajstim v Ambrusu.

Maj 2018

1. 5. je v Dobrničju podelil zakrament sv. birme 32 birmancem.
5. 5. je na Brezjah vodil somaševanje ob 14. vseslovenskem romanju gasilcev.
6. 5. je na Raki podelil zakrament sv. birme 37 birmancem.
7. 5. se je udeležil seje SŠK in KORUS v Repnjah pri Ljubljani.
12. 5. je v Leskovcu pri Krškem podelil zakrament sv. birme 30 birmancem.
13. 5. je v Žužemberku podelil zakrament sv. birme 40 birmancem. Popoldne je v župniji bl. Antona Martina Slomška v Celju vodil romarski shod Marije Pomočnice kristjanov in župniji izročil relikvije bl. Alojzija Grozdeta.
14. 5. se je na Brdu pri Kranju kot odgovorni škof udeležil slovesnosti ob dnevu Slovenske vojske.
17. 5. je na Rakovniku pri Ljubljani vodil somaševanje s profesorji Teološke fakultete v Ljubljani in vodstvom semenišča ob t. i. dnevu TEOF.
19. 5. je na Čatežu ob Savi podelil zakrament sv. birme devetim birmancem.

NAPOVEDNIK**JUNI**

2. 6. Obletna spravna maša v Kočevskem Rogu pod Krenom ob 11. uri
3. 6. Maša v stolnici ob 8. uri in skupna novomeška mestna procesija ob prazniku sv. Rešnjega telesa in krvi
3. 6. Grozdetov molitveni shod na Zaplazu, molitvena ura za duhovne poklice ob 15.30 pripravi dekanija Leskovec, sveta maša ob 16. uri
17. 6. Zahvalna maša duhovnikov jubilarantov ob 16. uri na Zaplazu
23. 6. Srečanje družin s programom na Zaplazu ob 9. uri; ob 10. uri škofova maša
24. 6. Nova maša g. Janeza Barboriča v župniji Šmarjeta ob 10. uri
25. 6. Mašniško posvečenje v novomeški stolnici ob 10. uri

JULIJ

1. 7. Nova maša g. Branka Jurejevčiča v župniji Podzemelj ob 10. uri
1. 7. Grozdetov molitveni shod na Zaplazu, molitveno uro za duhovne poklice ob 15.30 pripravi dekanija Novo mesto, sveta maša ob 16. uri
8. 7. Nova maša p. Benjamina Bevca DJ v župniji Cerklje ob Krki ob 10. uri

AVGUST

5. 8. Grozdetov molitveni shod na Zaplazu, molitveno uro za duhovne poklice ob 15.30 pripravi dekanija Žužemberk, sveta maša ob 16. uri

JAGODE NAŠE PASTORALE

- 11. 8. Mašniško posvečenje v kartuziji Pleterje ob 10. uri
- 12. 8. Nova maša br. Joachima Schmidta OCarth v kartuziji Pleterje ob 8.30
- 14. 8. Ob 20. uri procesija s Čateža in nato sv. maša na Zaplazu; somaševanje vodi generalni vikar Božidar Metelko
- 15. 8. Praznik vnebovzeta Device Marije in obnovitev izročitve Mariji, škofova maša na Zaplazu ob 10.00 s somaševanjem duhovnikov
- 25. 8. Romanje bolnikov in invalidov novomeške škofije na Zaplaz, rožni venec ob 10. uri, maša ob 10.30
- 29. 8. Duhovna obnova in družabno srečanje duhovnikov v župniji Studenec, nato ogled Kovačeve (Grozdetove) hiše in družabno srečanje s kosilom

SEPTEMBER

- 5. 9. Pastoralni tečaj v Baragovem zavodu ob 9. uri
- 8. 9. Škofjski molitveni dan za duhovne poklice na Zaplazu ob 10. uri
- 15. 9. Slovensko srečanje mladih v Stični
- 16. 9. Nedelja svetniških kandidatov v Trebnjem; ob 15. uri molitev, ob 16. uri sveta maša, po njej kratek kulturni program
- 27. 9. Informativni dan in vpis v Katehetsko-pastoralno šolo v Baragovem zavodu ob 16. uri

OKTOBER

- 7. 10. Grozdetov molitveni shod na Zaplazu, molitveno uro za duhovne poklice ob 15.30 pripravi dekanija Trebnje, sveta maša ob 16. uri
- 10. 10. Seja Duhovniškega sveta v sejni sobi na škofiji ob 9.30
- 20. 10. Plenarna seja Škofijskega pastoralnega sveta

NOVEMBER

- 11. – 14. 11. Duhovniški dnevi v Strunjanu

“Si posvečen ali posvečena oseba? Bodi svet tako, da z veseljem živiš svojo podaritev. Si poročen? Bodi svet tako, da ljubiš in se posvetiš svojemu možu ali svoji ženi, kakor je to storil Kristus s Cerkvijo. Si delavec? Bodi svet tako, da s poštenostjo in usposobljenostjo opravljaš svoje delo za dobro bratov in sester. Si starš ali babica ali dedek? Bodi svet tako, da potrpežljivo učiš otroke hoditi za Jezusom”.

papež Frančišek, Apost. spodbuda »Veselite in radujte se«

ŠKOFIJA NOVO MESTO

KAZALO

UVODNIK	1
DELAJTE V VERI, DA JE GOSPOD Z NAMI	2
LETOŠNJI NOVOMAŠNIKI	5
DUHOVNIKI JUBILANTI	9
STANISLAV CIKANEK – SLOVENSKI ŽUPNIK V LONDONU	10
VINKO DRAGOŠ	11
JANEZ DEMŠAR	12
POT UČENCA DO DAROVANJA	13
ZAČENJAMO PRIPRAVO NA STALNI DIAKONAT	16
PRENOS VERE V DRUŽINI	17
VIZIJA MLADINSKE PASTORALE V LUČI SINODE MLADIH	19
SPOMINSKA SOBA BLAŽENEGA ALOJZIJA GROZDETA	21
OB LETOŠNJEM GODU ŠE BOLJ IZPOSTAVILI GROZDETOVE RELIKVIJE	22
SVETNIŠKI BARAGA	24
JOŽE NOVAK – ODLIČJE SV. JOŽEFA 2018	26
KAKO STOPITI PRED KAMERO	28
ŽIVI LJUBEZEN	30
ODGOVORNO ZAPROŠANJE IN SPREJEMANJE POMOČI	32
NIKODEMOVI VEČERI LETOS O MLADIH	34
A ME SLIŠŠ	36
PREDSTAVITEV OBNOVLJENIH BAROČNIH SLIK V STOLNICI	37
ŠKOFIJSKO SREČANJE STAREJŠIH MINISTRANTOV	38
ŠKOFIJSKO SREČANJE DRUŽIN NA ZAPLAZU	38
VPIS V KATEHETSKO PASTORALNO ŠOLO	38
REKOLEKCIJA IN DRUŽABNO SREČANJE DUHOVNIKOV	39
ŠKOFIJSKO ROMANJE NA MADŽARSKO	39
IZBOR DEJAVNOSTI ŠKOFA ANDREJA GLAVANA	40
NAPOVEDNIK	42

Jagode naše pastorage, Glasilo Škofije Novo mesto

Izdaja: Pastoralna služba; Odgovarja: prelat Božidar Metelko; Ureja: Igor Luzar; Tehnični urednik: Janko Pirc; Naslovnica: Srečanje papeža Frančiška in škofa Andreja Glavana (Ad limina 2018), foto: L'Osservatore Romano; zadaj - Sinoda mladih 2018. Jezikovni pregled: Marija Bratina; Grafična priprava in tisk: ART 32 d.o.o., ŠPES grafični studio, Novo mesto

JAGODE NAŠE PASTORALE

SINODA MLADIH

2018

JAGODE NAŠE PASTORALE

številka

2

ISSN 2232-2701

